

ZORILE

REVISTĂ DE ASPIRAȚIE
ȘI CULTURĂ
Nr. 30/ 2017

Directorii colegiului:

Profesor Dr. **Alina Monica Bărbăian** – director

Profesor Dr. **Horațiu Popa-Bota** – director adjunct

Coordonator:

Cristina Motocu

Profesoară de limba și literatura română

Redactor șef: Eleva **Lujerdean Sonia**, clasa a X-a B

Redactori departamente:

Elevele **Andreea Bele**, clasa a X-a B

Ilișiu Mihaela, clasa a X-a A

Ștefan Adina, clasa a IX-a B

Matei Kristza, clasa a IX-a B

PROFILUL PROFESORULUI ÎN SISTEMUL ACTUAL DE ÎNVĂȚĂMÂNT...

Profesor Dr. **ALINA MONICA BĂRĂIAN**
Director al *Colegiului Național „George Barițiu”*

În *Jurnal filosofic*, Constantin Noica observa că: „O școală în care profesorul nu învață și el e o absurditate”. Coroborând afirmația filosofului român privind permanenta nevoie de perfecționare a dascălului cu cercetările din domeniul psihologiei care includ talentul didactic în categoria aptitudinilor speciale, alături de cele artistice, conchidem că personalitatea profesorului contemporan ar trebui să fie definită print-un set de competențe care să includă:

- competența științifică ;
- competența managerială ;
- competența socială;
- competența psihopedagogică.

Din perspectivă metodologică, un bun profesor trebuie să fie capabil de o mare varietate de stiluri și scenarii didactice, să-și regleze stilul prin adaptare, în funcție de situațiile ivite, asigurând flexibilitate și eficiență. Profesorul trebuie să fie creativ în conceperea și conducerea lecțiilor în temeiul unei consistente pregătiri pedagogice, metodice și de specialitate, precum și cu o deschidere suficient de largă pentru a proiecta corect actul didactic. Atingerea unui randament superior în activitatea didactică nu este posibilă fără cunoașterea și aplicarea corectă a strategiilor didactice. Strategiile euristice și algoritmice sunt consolidate de strategiile evaluativ-stimulative.

În condițiile unui stil didactic elevat, riguros și performant, o condiție esențială rămâne accentul pe evaluarea obiectivă și pe raportarea evaluării la toate componentele actului didactic. În felul acesta, instrumentele de evaluare, metodele și tehnicile utilizate trebuie să fie cât mai flexibile, să asigure validitatea și fidelitatea, pentru ca măsurarea rezultatelor învățării să fie reală, obiectivă și exactă.

Astfel, personalitatea profesorului trebuie să integreze didacticul și umanul și să se distingă prin:

- competența profesională ;
- integritate ;
- obiectivitate ;
- confidențialitate.

Profesorul trebuie să fie în permanență preocupat de succesul școlar și de obținerea performanței, care reprezintă o stare de concordanță a capacității de învățare a elevului și a exigențelor școlare, de aceea este necesară punerea de acord a solicitărilor profesorului cu capacitățile de învățare ale elevilor și de adaptare a acestora la activitatea școlară.

Concluzionând, personalitatea profesorului se bazează pe două dimensiuni importante care este necesar să fie puse în conexiune cu etica didactică:

- dimensiunea profesionalismului său, care poate fi analizat sub aspectul cunoștințelor și abilităților pe care el le are în domeniul specialității precum și, în domeniul teoriilor și practicilor pedagogice;
- dimensiunea atitudinii pe care el o adoptă pe parcursul procesului didactic (aspect care se află într-o relație directă cu caracterul și cu setul de valori morale la care el aderă, cu atașamentul său la valorile acceptate din punct de vedere social).

ARHITECTURA SILABELOR

PRACTICA PEDAGOGICĂ LA COLEGIUL NAȚIONAL „GEORGE BARIȚIU”

Profesor Dr. **HORAȚIU POPA-BOTA**
Director adjunct al Colegiului Național „George Barițiu”

Prin organizarea pe verticală pe care o are colegiul – clase la nivelul celor trei cicluri de învățământ, primar, gimnazial și liceal – dar și datorită ofertei educaționale diversificate – clase de matematică-informatică, intensiv informatică, clase de științe sociale și clase de bilingv, studiul limbii italiene – “Colegiul Național George Barițiu” este una dintre școlile clujene în care studenții pot deprinde tainele meseriei de dascăl. Cele prezentate mai sus au reprezentat o motivație în plus și o provocare pentru unele cadre didactice ale școlii, care au întrunit și au acceptat condițiile pentru a fi selectați ca și profesori metodiști.

Asumarea acestei responsabilități, atrage și o serie de riscuri asociate satisfacției pe care o oferă acest meticolos statut de mentor pentru viitorii dascăli. Riscurile sunt multiple: nerespectarea parcurgerii planificărilor calendaristice în cazul unor ore cu semi-eșec sau eșec, neînțelegerea materiei de către elevi, preluarea activității din cauza unor blocaje mentale ale studenților, nereturnarea materialelor didactice ale școlii sau ale profesorului mentor etc..

Satisfacțiile mentorilor sunt cu atât mai multe și cu atât mai mari, cu cât cele mai multe din sfaturile oferite au fost însușite și puse în practică de studentul practicant, sau mai bine zis, cu cât sunt mai puține erorile/greșelile, pe care insistăm să nu le facă pe parcursul practicii didactice. Personal, insist ca, de la o ora la alta să observ o dinamică ascendentă a activității studentului, în defavoarea reușitei din așa zisa “oră finală”. De asemenea, unii studenți vin cu un aport substanțial de „nou” fie ca și informație, fie cu aplicații moderne sau diferite metode care se pliază tipului de lecție, toate fiind și în beneficiul elevilor colegiului.

Responsabilitatea profesorului mentor este practic amplificată în intervalul practicii pedagogice cu studenții, necesitând o implicare activă, atât în urmărirea prestației studenților, dar și a elevilor, a calității și cantității informației furnizate elevilor, a analizei orelor prin completarea fișei de asistență, prin evaluarea portofoliului studentului.

Unii pot crede că această muncă este renumerată corespunzător de universitatea beneficiară a serviciilor prestate, dar sumele încasate variază între

15-20% din salariu, în funcție de numărul de studenți arondați, activitatea fiind mai mult una de suflet.

În concluzie, practica pedagogică a studenților în Colegiul Național „George Barițiu” este o activitate complexă, care presupune responsabilitate atât față de beneficiarii direcți ai acesteia – studenții practicanți – cât și față de elevii școlii. Modul în care și elevii se responsabilizează în timpul acestor ore este foarte important, contribuind în mare măsură la reușita acestor activități. Felicitări profesorilor, studenților și elevilor implicați în această nobilă activitate didactică!

În tabelul 1 sunt enumerați profesorii colegiului care au desfășurat practica cu studenții diferitelor facultăți ai Universității „Babeș Bolyai” din Cluj-Napoca în ultimii ani școlari.

Tabelul 1. Lista mentorilor de la Colegiul Național „George Barițiu”

NUMELE SI PRENUMELE	SPECIALITATEA
BĂRĂIAN ALINA	SOCIO-UMANE
POPA-BOTA HORĂȚIU	GEOGRAFIE
ILIȘIU MONICA	GEOGRAFIE
MĂRINCUS CRISTINA	GEOGRAFIE
CRACIUN ANCA	LIMBA ITALIANA
CIULTA DANA	LIMBA ITALIANA
ZMICALĂ LAURA	LIMBA ȘI LITERATURA ENGLEZĂ
BUCUR CARMEN	INFORMATICĂ
BUTYKA MUGUREL	INFORMATICĂ
BUTYKA DANIELA	INFORMATICĂ
COLESNICOV NICOLETA	CHIMIE
MĂRCUȘ GIANINA	TEOLOGIE ORTODOXĂ
RĂDUCAN RAMONA	PSIHLOGIE
PETRULE LOREDANA	PEDAGOGIA ÎNVĂȚĂMÂNTULUI PRIMAR ȘI PREȘCOLAR
JUCAN CLAUDIA	PEDAGOGIA ÎNVĂȚĂMÂNTULUI PRIMAR ȘI PREȘCOLAR
UNGURAȘAN DENISA	PEDAGOGIA ÎNVĂȚĂMÂNTULUI PRIMAR ȘI PREȘCOLAR

Figura 1. Practica cu studenții la disciplina geografie, clasa a VI-a A.

AMINTIRI DIN COPILĂRIE

dr. LASZLO ALEXANDRU

Profesor de limba italiană

Probabil că, între cei care am supraviețuit în ultimii ani ai dictaturii lui Ceaușescu, fiecare aveam un anumit motiv de acută nemulțumire. Unii acuzau frigul din case, alții foamea, alții sărăcia, alții cenzura, alții umilințele de nedescris, alții înghesuiala pe troleibuzul care venea când și când, alții frica difuză și permanentă, alții lipsa de perspective. Și tot așa mai departe. Pe mine mă deranjau variantele rare de a-mi exersa limbile străine, pe care le învățam din pasiune și dintr-o anumită înclinație înăscută. Internet și computere oricum nu existau, iar mașinile de scris erau înregistrate la miliție, unde în fiecare an trebuia să te prezinți cu “mostre” dactilografiate, la obișnuitul control. Pentru a scrie, lumea se refugia în fața caietului și a stiloului (creioanele aveau mină subțire, care se tocea ori se rupea ușor, iar pixurile, din plastic ordinar, curgeau și lăsau pete pe hîrtie). În schimb stilourile!... Mă gîndesc la cele chinezești, aduse pe furiș din Ungaria, cu penița suflată în aur și capacul sclipitor. O minune.

După al doilea stilou distrus, l-am descoperit pe meșterul Maniu. Era unicul meșteșugar privat care mai exista în Cluj. Toate celelalte servicii fuseseră demult naționalizate, doar el mai rezista, reparînd stilouri. Avea o odaie în centrul orașului, cu ieșire pe străduța din fața Casei lui Matei, vizavi de restaurantul Intim (care se numea așa, fiindcă doar femeile aveau voie să intre acolo, la un pahar de Cico). Atelierul meșterului Maniu era liliputan, abia încăpea el însuși în cămăruță, plus încă un client. Ceilalți așteptau la rînd, afară, în stradă.

Aveam-n-aveam treabă la meșterul Maniu, mă duceam să repar stilouri. Mă impresiona atmosfera absolut unică pe care o găseam acolo. Vînzătoarele de la alimentara te primeau pe vremea aia scîrbite și te repezeau îndată ce intrai în prăvălie: “N-avem!”. El te observa cu o privire curioasă, poate ușor ironică, o atitudine respectuoasă și plină de solitudine. Era un bărbat slab, cu tenul negricios și niște mîini uriașe pentru statura lui pipernicită. Niște ochi vii și mereu prietenoși. În opinia mea de elev, părea un om în pragul bătrîneții. Totdeauna purta un halat albastru-închis. (Odată am ajuns împreună cu el, la ora deschiderii, m-a poftit amabil să intru, dar n-a luat stiloul să-l vadă pînă ce nu și-a îmbrăcat tacticos halatul.)

De obicei desfăcea cu gesturi sigure stiloul, îl examina cu mare precizie și în cîteva secunde stabilea diagnosticul: trebuie schimbată penița, trebuie înlocuit capacul fiindcă i s-a dislocat arcul interior, e rupt filetul din corpul principal etc. Eu îl ascultam fascinat de siguranța și profesionalismul lui fără greș, aproape că nu-mi mai păsa ce anume zice. Apoi se răsucea spre una (ori spre alta) dintre

cutiutele lui, înhăța dintr-o mișcare piesa exact necesară, o monta cu aceeași precizie, încărca stiloul cu o cerneală specială, Pelikan, hașura câteva linii pe o foaie, de probă – gata! În două-trei minute, pe o sumă foarte modestă, aveai un stilou ca și nou.

Iar chilioara lui era o minunăție: de la pilele, șurubelnițele și patentele miniaturale de care se slujea, pînă la miile de șuruburi, arculețe, capace, penițe care-și așteptau rîndul pentru a fi utilizate. Mai încolo erau ceasul pe perete, câteva diplome în ramă, câteva articole de ziar sub sticlă înrămată, care vorbeau cu entuziasm despre îndemînarea meșterului. Atît apucam de obicei să văd, examinîndu-i în paralel mîinile harnice și ascultîndu-i explicațiile precise, în cele câteva minute.

Cred că abia la a zecea vizită, pe cînd mă pregăteam să plec, amețit de gesturile lui vrăjitoarești, mi-am ridicat ochii. Drept în fața mea, la un metru deasupra capului său, pe perete, se lăbărța o fotografie imensă a lui Ceaușescu. Avea atitudinea aceea marțială bine cunoscută, de președinte înfășurat cu tricolorul peste piept, dar ținînd triumfător în mîini un sceptu regal. Doar mutra porcînă, rînjitoare, trăda satisfacția groasă a parvenitului și dădea un mic contrast întregii făcături.

Am ieșit de-acolo complet zăpăcit. Ce voia să spună meșterul Maniu cu poza aia, expusă la loc de cinste? Era taxa de protecție, pe care o plătea cu inima strînsă, în lumea propagandei, pentru a nu-i fi închis mărunțul atelier de reparat stilouri, din centrul Clujului? Sau era mai curînd forma sa de sarcasm anticeaușist? (Căci imbecilitatea expresiei de pe chipul prezidențial era de domeniul evidenței.) Trebuia să aflu neapărat.

La următoarea ocazie, îndată ce l-am revăzut, i-am căutat privirile, să citesc în ele mica sclipire de complicitate. Dar nu. Aceleași gesturi politicoase, precise, corecte, aceeași căutătură prietenoasă – nimic mai mult. Atunci m-a apucat stînjeneala. Am început să-mi învîrt ochii prin atelier, ca să nu-l mai văd. Și brusc, în dreapta mea, am fost atras de o inscripție în limba franceză. Mi s-a părut un detaliu supranatural, în acea realitate dictatorială a anilor '80 care exilase orice frază sau sunet în vreo limbă străină. Mi-am năpustit atenția într-acolo.

Era un afiș despre malul mării, foarte albastru, cu cerul și valurile ca-n filme. Doi tineri frumoși (el și ea) alergau cinematografic pe nisip, rîzîndu-și fericiți. Iar sloganul zicea: VIVEZ VOTRE VIE! VENEZ EN ROUMANIE!

Textul îl am și-acum în fața ochilor, după douăzeci și cinci de ani. Dar am făcut eforturi serioase pentru a uita scîrba copleșitoare cu care am ieșit din atelierul meșterului Maniu, spre a nu mai reveni acolo niciodată. După ce mi s-a defectat ultimul stilou reparat, am reînceput să scriu cu pixul.

BIBLIOTECA BARIȚIȘTILOR

FLORENTINA OLTEAN

Bibliotecar

Biblioteca Colegiului Național George Barițiu – așa cum se prezintă în acest moment - este rezultatul implicării semnificative a Comitetului de Părinți în anul 2002. Contribuția financiară a acestora s-a concretizat printr-o investiție care a vizat achiziționarea de mobilier adecvat (rafturi, dulapuri, vitrine, birouri), corpuri de iluminat, mochete, etc., toate astfel contribuind la crearea unei biblioteci moderne.

Cu un număr de 30.131 de cărți, biblioteca colegiului are anual un număr mediu de 780 de cititori. Fie că este vorba de “micii barițiști” care abia au intrat în învățământul primar și care sunt nerăbdători să aibă prima fișă de cititor, fie de elevii de gimnaziu sau liceu, fie de actualele sau fostele cadre didactice ale școlii, fie de absolvenții colegiului, cu toții apreciază (uneori la superlativ) biblioteca colegiului. Bucuria noastră este cu atât mai mare cu cât , în urma unor parteneriate, care au vizat schimbul de experiență, între bibliotecarii din alte județe ale țării, organizatorii au inclus de fiecare dată, pe lista bibliotecilor vizitate, biblioteca școlii noastre.

Biblioteca are și o componentă modernă, adaptată vremurilor în care aparatura IT este tot mai prezentă, - dotarea cu trei calculatoare conectate la internet, imprimante, aparat de multiplicat, scanner, etc. Tot la acest capitol se includ și softurile educaționale, iar pe peretele special amenajat pe holul bibliotecii, se pot descărca o serie de volume. Amplasată aproape de intrarea în școală, biblioteca este atât pe traseul zilnic al claselor primare, cât și pe cel al elevilor de gimnaziu sau liceu, aproape de fiecare barițist.

Biblioteca, este tot mai neîncăpătoare, pe de o parte datorită achiziției de carte, iar pe de altă parte datorită generozității barițiștilor care donează diferite volume. Fie profesori actuali, fie foști profesori sau absolvenți, fie elevi sau părinți, aceștia continuă tradiția acestei școli prin donațiile de carte. Imprumutul de carte, lectura, expozițiile de carte, documentarea, pregătirea pentru olimpiade și concursuri, toate acestea contribuie la funcționalitatea bibliotecii școlii noastre.

Biblioteca este locul în care, elevi și profesori deopotrivă, se documentează, se reculeg, se „refugiază”, este locul în care găsești un „colț de liniște”.

FROM “GEORGE BARITIU”, CLUJ-NAPOCA TO THE UNIVERSITY OF GREENWICH, LONDON

Absolvent **TUDOR BOCA**
*Professor coordinator dr. **HORATIU POPA-BOTA***

As a former high school graduate of “George Baritiu”, I will start with a few words of praise aimed at all the teachers that have helped and guided so many in their quest for maturity. I believe the standard hasn’t dropped and the level of quality teaching is still very high, which makes me hope for future bright minds. I wish I had realised sooner the impact and true value of a teacher so I could have told them in person how much we learned from them. The “George Baritiu” College holds for me many treasured memories; I was a student there between 2001 and 2005. I won’t talk much about my college years as I am convinced each and every one of us has their own funny stories and adventures. My main point of interest is to explain, as well as I can, the steps that follow, in case anyone is interested in studying at a university abroad. After graduating from “George Baritiu” I applied for the “Babes Bolyai University”, Faculty of Economics and Business Administration. I finished my Romanian university course in 2008, after which I took a big leap of faith and decided to move to London. During my first years in London I experienced many different cultures, nationalities and mentalities from which I tried to learn as much as I could. In 2013 I finally decided to start another university course and this was going to be the first step in my career. I enrolled at ICON College London for a two year course in Computer Programming. There are a few steps that needed to be followed in order to be accepted at any university in the United Kingdom. The first step is an interview in which a letter of intention is mandatory, the second step is a test - English, Mathematics in my case. As European citizens, future students can apply for a school credit in case they need assistance in paying for the course; also a maintenance grant can be provided as long as certain conditions are met. If all the boxes are ticked, the government will provide you with up to £10.000/year as maintenance help and with the school fees which can reach up to £9.000/year. The credit will also be available for up to 4 years of study and it has to be repaid only once the student has graduated and the yearly income is in excess of £21.000/year. I would like to point out that the government was very approachable in giving student loans. After two years of studying at ICON College I decided to move to the University of Greenwich which had a higher status and to my surprise I was accepted. I was a proud student of the University of Greenwich for one year until I graduated in 2016. Studying at the University of Greenwich was one of the highlights of my

studying life as I was well impressed by the level of the technology they used, the large libraries available, not to mention the high and elaborate technical capabilities of my teachers. I would highly recommend the University of Greenwich for studying as there are all the facilities at your disposal in order to study and acquire a deep understanding of the taught subjects.

As an ending and personal note I'd like to say that studying abroad has many perks to it and I would like to encourage anyone who believes it could be beneficial to them to pursue their dreams.

Image Boca Tudor – Graduation Day

ȘTIINȚA... ALTFEL

MATEMATICA, PUNTE CĂTRE NONVIOLENȚĂ

Eleva **LUJERDEAN SONIA**, clasa a X-a B

Profesor coordonator COȚA ELENA

Se știe că numerele sunt întâi de toate naturale. Prin urmare, sunt numere pozitive, așa cum ar trebui să fie și viața noastră: fără violență, agresiune și răutate, doar cu lucruri pozitive.

Cei mai înțelepți oameni, matematicieni sau oameni de știință știu că soluțiile problemelor constau în rezolvarea lor într-un mod pașnic. Ei se „luptă” cu cei din jur pe foi de hârtie, prin demonstrații și exemple concrete, nu prin violență fizică, aceasta din urmă fiind cea mai ușoară modalitate de rezolvare a conflictelor, însă nu și cea mai corectă, înțeleaptă. Mulți dintre noi, „oamenii normali”, avem tendința de a răspunde unor situații mai dificile prin violență, deoarece este cel mai ușor mod de a le rezolva. Însă nu întotdeauna calea cea mai ușoară este și cea dreaptă, la fel cum nici matematica nu este doar o mulțime infinită de numere, aparent banale.

Pentru ca omenirea să poată evolua, concomitent cu studiul matematicii, trebuie să se uite de violențe și conflicte, iar energia să fie focusată către lucrurile bune, care ne fac viața mai frumoasă. Doar munca, perseverența și ambiția, stăruința și dedicarea aduc satisfacții, nu violența. Cel mai elocvent exemplu în acest sens este ilustrat sub atenta observație a directorului Matt Brown în filmul *The man who knew Infinity (Omul care a cunoscut Infinitul)*, apărut în anul 2015. În această peliculă este surprins un aspect foarte important și anume că violența nu rezolvă probleme, nici la cele mai înalte curți. Fiind admis la Universitatea Cambridge, indianul Srinivasa Ramanujan descoperă și elaborează teorii pe care nici cadrele didactice nu le cunoșteau. Așa ajunge, într-un timp foarte scurt, să fie invidiat atât de către colegii lui, cât și de către profesori. O scenă din film pune în evidență un moment în care tânărul student este lovit cu brutalitate de niște colegi de la Universitate, aceștia susținând că locul lui nu este la o astfel de școală de renume, deoarece nu beneficiază de condiția socială privilegiată pe care o au majoritatea celorlalți studenți. Srinivasa nu răspunde acestui act de violență care i-a lăsat urme serioase pe trup. Băiatul îi spune îndrumătorului său, care ajunge într-un moment de cumpănă în ceea ce privește evoluția tânărului, cât de mult muncește. Fiind obișnuit cu cerințele profesorului Hardy, Srinivasa îi demonstrează acestuia munca depusă cu ajutorul schițelor elaborate, dar și a vânătăilor de pe corp. Acest gest dovedește faptul că violența nu a „ajutat”. Studenții care l-au agresat nu au câștigat nimic, în timp ce tânărul indian și-a concentrat energiile negative

create de cei din jurul său în rezolvarea unor probleme matematice care i-au adus admirația și respectul profesorilor.

Violența este o modalitate de exprimare a emoțiilor negative, precum nervozitatea, furia, anxietatea, rușinea sau vinovăția asupra altor persoane, de cele mai multe ori nevinovate. Aceasta apare în urma unor lipsuri, asemenea unor mici erori matematice, aparent nesemnificative, dar care schimbă rezultatul în cu totul altă nuanță decât cea corectă. Violența poate fi generată de lipsa de comunicare verbală. La fel, și în matematică un semn așezat necorespunzător face dintr-un rezultat pozitiv, unul negativ.

Deși problema violenței este foarte veche, trebuie să evoluăm, la fel cum înaintea tehnologia, matematica și științele. Poate că în trecut violența reprezenta un mijloc de rezolvare a problemelor, însă acum, în *timpul geniilor*, violența nu este decât o dovadă de inteligență minimală, aproape inexistență. Oamenii trebuie să învețe să se lupte în demonstrații, în argumentări și în știință cu ajutorul creierului, nu prin intermediul muschilor și a puterii fizice.

MATEMATICA ÎN LIMBAJUL NONVIOLENȚEI

Eleva **ASTALÎȘ LORENA-MARIA**, clasa a X-a A
Profesor coordonator **COȚA ELENA**

„Nonviolența este arma celor puternici.”

-Mahatama Gandhi

Poate că vă întrebați cum ar putea ca matematica să contribuie la instituirea nonviolenței între oameni. Deși sunt încă elevă, m-am confruntat cu această idee. Înțelegem atunci când ni se spune că matematica se regăsește în fizică, arhitectură, informatică, chimie; însă ne vine mai greu a pricepe cum se face că o întâlnești în muzică, arte plastice și nu în ultimul rând, în **nonviolență**.

Vom porni de la o idee simplă. Euclid, un [matematician](#) grec, din secolul al III-lea î. Hr., spunea că „*Legile naturii sunt chiar gândurile matematice ale lui Dumnezeu*”. Dacă stăm puțin și ne gândim din acest punct de vedere, analizând mediul înconjurător și chiar pe noi înșine, ne-am da seama că totul are de-a face cu matematica, începând de la mobila din sufragerie, până la dimensiunile celulelor din corpul nostru. Acum trebuie doar să găsim paralela dintre matematică și nonviolență.

Toate acțiunile pe care noi le facem pornesc din mintea noastră, deci atât gândurile generatoare de violență, cât și din cele care produc o atare asociată nonviolenței. Astfel am putea spune că un om, cu cât are mintea mai dezvoltată, cu atât ar avea șanse mai mici să fie violent. Cei mai mulți oameni, chiar dacă nu sunt matematicieni, ar conchide că un individ inteligent are posibilitatea de a anticipa dacă nu toate, cel puțin o bună parte dintre consecințele faptelor sale. Un om inteligent este, așadar, un individ cu un acut simț al consecinței. Cu siguranță, și corifeii artei războiului din tradiția chinezească au fost oameni inteligenți, matematic instruiți, câtă vreme au lăsat posterității crezul dovedit în istorie că victoria cea mai prețioasă este cea pe care ai cucerit-o fără riscurile unui război.

Multe studii revelă cât de mult se schimbă funcționarea creierului după un an de lecții de matematică. Cercetătorii Universității Stanford au descoperit că un creier al unui copil care a lucrat de mic probleme de matematică e foarte ușor de diferențiat prin prisma gândirii, față de unul care nu a lucrat în acest sens.

În concluzie, cu cât îți antrenezi mai mult creierul, îți folosești mai mult energia productiv și pozitiv, deci poți lupta împotriva violenței. „Învățând matematică, înveți să gândești.”-Grigore Moisil.

EXPERIENȚE LITERARE ȘI ARTISTICE

SĂ FIU NARATOR

CRISTINA MOTOCU

Profesoară de limba și literatura română

Ca specie literară, povestirea se definește drept narațiune subiectivizată (relatarea este făcută din unghiul povestitorului) care se limitează la nararea unui singur fapt epic, de dimensiuni mai reduse ca ale nuvelei și mai mari ca ale schiței, ea presupune o mai mare implicare personală a autorului în faptele relatate; iar interesul se manifestă nu atât față de personaj, cât mai ales față de situația creată; construcția subiectului este mai puțin riguroasă.

Activitatea desfășurată la nivelul clasei a X-a A, și-a propus să ofere elevilor o imagine de ansamblu a evoluției acestui gen literar considerat de multă vreme inferior și „mai puțin serios”. Activitatea a supus atenției texte fundamentale, relevând teme și figuri compoziționale specifice.

Trecând prin modele din literatura universală Boccaccio, *Decameron*; J. D. Salinger, *Nouă povestiri*; Milan Kundera, *Povestiri caraghioase*, apoi ajungând la modele din literatura română precum Panait Istrati, *Chira Chiralina*; Mihail Sadoveanu, *Hanu Ancuței* și V. Voiculescu, *Iubire magică*; elevii au avut ocazia ca la sfârșit să experimenteze ipostaza naratorului pornind de la un scurt fragment din următoarele texte :

POVESTEA DRUMULUI (poveste primitivă din Africa Centrală, tradusă de Lucian Blaga) *Tatăl și fiul se duseră în pădure ca să pună curse. Ei ajunseră la un drum foarte umblat de oameni. Fiul zise: „Vreau să pun aici cursa.” Tatăl zise: „Nu-i bine, acesta-i drum de oameni.” Fiul zise: „Eu totuși o pun.” Și fiul puse cursa în acel loc. A doua zi fiul găsi pe fratele mamei sale prins în cursă. El strigă: „Tată, un animal.” Tatăl strigă: „Ce fel de animal?” Fiul strigă: „Fratele mamei.” Tatăl zise: „Nu ți-am spus? Acum sloboade pe fratele mamei tale și nu-ți mai pune cursa aci.” Dar fiul nu voi să asculte. El își puse din nou cursa în același loc. A doua zi se prinse în cursă tatăl tatălui său. A treia zi, mama sa. A cincea zi fiul prinse în cursă însuși drumul. Tatăl zise: „Lasă-l să fugă. Dacă nu-l lași să fugă, nu ne mai știm întoarce în sat.” Fiul nu voi să asculte. El luă drumul, îl strânse și-l băgă în sac. Și sacul el îl luă pe umeri, dar, când să se întoarcă cu tatăl său, ei nu mai putură să vadă decât tufe. Ei nu mai găsiră satul. În cele din urmă fiul își aruncă povara pe pământ. Numai decît drumul sări și fugi în sat. Fiul și tatăl său fugiră după el. În sat fiul prinse din nou drumul. Oamenii ziceau: „Acum drumul este al fiului, căci el l-a prins.” Fiul zise: „Așa este. Drumul acesta este al meu, și nimeni nu mai are dreptul să meragă pe el.” Și-ntr-adevăr nimenea nu mai merse pe acel drum, și drumul deveni foarte trist și muri în cele din urmă.*

VORBEȘTE-NE DESPRE CONȘTIINȚA DE SINE de Kahlil Gibran-Profetul.

Și el răspunse, zicând:

Inimile voastre cunosc în tăcere taina zilelor și a nopților, Dar urechile fiecăruia însetează după sunetul cunoașterii din inima voastră. Și voi ați vrea să cunoașteți în cuvinte ceea ce deja știți din gânduri, Ați dori să atingeți cu degetele trupul gol al viselor voastre. Și este bine că voiți aceasta. Izvorul ascuns al sufletului trebuie să țâșnească și apoi să alerge murmurând către mare Iar comoara adâncurilor voastre fără sfârșit vrea ochilor să se arate, Și nu există balanță pentru a cântări necunoscuta voastră comoară Și nu cercetați adâncurile conștiinței voastre nici cu prăjina, nici cu sonda, Fiindcă Eul omului este ca un ocean fără hotare și de nemăsurat. Nu spuneți nicicând „Am aflat Adevărul” ci mai curând „Am aflat un Adevăr” Nu spuneți „am găsit cărarea sufletului” ci, mai degrabă, „Am găsit sufletul drumetind pe îngusta-mi cărare”. Pentru că sufletul aleargă pe toate cărările. El nu călătorește pe o anumită linie, nici nu crește asemenea trestiei, Sufletul se desface precum un lotus în petale fără de număr”.

Au rezultat în cele din urmă:

NU DOAR O ZI DE TOAMNĂ

de Buna Eunicia

Soarele , tabloul din spatele casei, caldura neobisnuită pentru un sfârșit de toamnă, dorința de a-mi mai bucura privirea și aparatul foto cu lucrări din atelierul naturii, am pornit pe deal, spre coama dealului, de unde speram să pot strânge cât mai multe instantanee pentru colecția mea de toamna. Soarele, neobosit, chiar dacă ne-a încălzit o vară întreagă, își etala razele-i generoase, ca un agricultor destoinic, cele mai frumoase roade la un festival al toamnei.

Lăsasem de mult poteca și mă avântasem către un pâlcc de copaci, care de departe mi se păreau un buchet de crizanteme frumos asortate. Aproape la fiecare pas diafragma făcea gestul neprețuit de a invita în castelul cu lentile și bliț, toate acele frumuseți ale naturii ce se întreceau în veșminte multicolore, ca un maestru de ceremonii la balul „Natura în rochie de gală”. Tot ce vedeam aș fi luat cu mine, inclusiv insectele ce se veseleau și ele de darnicia soarelui. Era atât de frumos încât nu-mi mai pasa cât timp a trecut de când am pornit, unde sunt și nici macar în ce moment al vieții mele mă aflu. Coama dealului, este adevărat, mi-a dezvaluit în fața ochilor ce nu credeam că am să pot vedea vreodata, dar am văzut. Așa că după ce m-am grăbit să stivuiesc câteva sute de MB cu toamna în rochie de gală, am ochit un colț de stâncă ce străjuia un ochi de apă în care își aranjau ținutele, copacii din primele rânduri și cei din loja și am pornit cu pași sprinteni spre acel spectacol de culoare.

Fotografiile deveneau din ce în ce mai frumoase, lumina sorelui, care se apropia de linia de sosire îmi colora imaginile cum nu cred că exista photoshop,

pe lumea asta, s-o facă. Parcă și răcoarea era în avantajul escapadei mele, că nu mai găfâiam din cauza supraîncălzirii.

Nu ajunseseam, încă, la colțul de stâncă și ochiul de apă, când mi-am dat seama că tot ce văd este aievea, ca nu sunt în mijlocul unui somn mirific și că soarele a apus de ceva vreme lăsându-mă ca pe o prințesă în mijlocul pădurii colorate. Vă asigur că nu-mi era tare frică, doar tresăream din când în când, la desprinderea frunzelor ce se ofereau ofrandă reginei Toamna.

Și-am tot văzut, și-am tot fotografiat până când bateria din aparat s-a epuizat și, n-am mai văzut. Da, chiar, se făcuse beznă afară. Doar în sufletul meu era lumină de fericire că am avut această ocazie de a mă bucura de culorile toamnei întinse pe dealuri și prin văi, dar și aici se facea seară că nu mai știam pe unde să mă întorc și că n-am ajuns la ochiul de apă înainte ca cerul să tragă cortina.

Răcoarea nu-mi biciua numai pielea ci-mi golea sufletul de bucurie și mi-l îndesa cu frică și disperare. Nu știam unde sunt, nu știam în ce direcție s-o apuc și băătăia de la castelul amurgului tocmai a fost castigată de neagra noapte. Ce bun mi-ar fi fost acum telefonul cu GPS pe care mi l-am uitat pe scări când m-am încălțat înainte de colorata aventură.

Stați așa, nu tremurați chiar dacă vi se ridică părul pe mâini, aveți ocazia să citiți aceste rânduri, deci, n-am pațit nimic, sunt vie, întreagă și fericită că atunci când am căzut pe burtă în noroi am ținut mâna cu aparatul foto în aer. Dar despre acest episod cu deznodământ murdar nu voi vorbi foarte mult.

Dar să vă spun cum am reușit să îmi descarc pozele pe hard disk.

M-am uitat în jurul meu și n-am văzut nimic. Atunci mi-am amintit că pe măsură ce eu înaintam în grădina zânei Toamnă, prințul Soare mă încălzea în ceafă și la spate până când a căzut în lacul purpuriu al asfințitului și nu l-am mai văzut. Așa că, dacă prințesa Lună, care s-a hotărât să-mi dea o mână de ajutor este în fața mea, casa a rămas în direcția în care s-a dus soarele, iar mie nu-mi rămâne decât să mă întorc cu spatele la luna și pornind printre pâlcurile de copaci să-i mulțumesc pentru ajutorul potrivit la momentul potrivit. Acum îmi dau seama de ce luna răsare doar noaptea, pentru că prietenul la nevoie se cunoaște.

Am mers și-am mers, am cazut și m-am ridicat, am tresărit și chiar am țipat, până când dintr-un desiş am coborât parcă într-o vale, dar nu avea apă și mi-am dat seama că venea de undeva și mergea undeva, **atunci mi-am zis: acesta este un drum foarte umblat de oameni**. Si așa a fost, pe el am ajuns sleită, flămândă, noroiată, dar cu un aparat plin de frumuseți colorate, acasă, unde pe scări m-astepta plin de apeluri, telefonul, iar în casă, plină de spaima, familia.

SFATUL UNUI PĂRINTE

de Bolboaca Ioana

După ce au ajuns la intrarea în pădure, tatăl și fiul au hotărât să se odihnească puțin la marginea drumului. Au mers deja de multa vreme, iar acest lucru se vedea deoarece au ramas fără provizii. Singurul lucru pe care îl mai aveau era puțină apă și puțină pâine care trebuia să le ajungă în seara asta.

Fiul privea la cursa pe care a pregătit-o de acasă pentru a prinde ceva pentru cină. Era mâhnit și trist că după atâta timp în care au mers, nu au reușit să găsească niciun animal, fie el și cât de mic.

- Tată, merg să aduc niște lemne pentru foc, zise băiatul și apoi merge grăbit în pădure. Soarele dispărea destul de repede de pe cer, iar noaptea putea să îi prindă fără lumină și înfometăți. Tatăl privea și el îngândurat la propria lui cursă, întrebându-se unde se vor îndrepta mâine dacă nici în seara asta nu reușesc să prindă nimic.

Deodată **fiul** se întoarce și **zice: Vreau să pun capcana aici.** Am văzut o viziună de iepuri și sigur voi prinde unul''. Tatăl atunci își avertiza fiul că nu o să reușească pentru că în acea zonă nu sunt animale deoarece e un loc prin care umblă mulți vânători și că e mai bine să stea în noaptea asta lângă foc și continuă mâine. Dar fiul parcă nici nu a auzit cuvintele părintelui și merse înapoi în pădure, imaginea lui pierzându-se după copaci.

A doua zi băiatul se întoarce învingător, în cursă fiind prins un mic iepure care se uita agitat împrejur și încerca să scape. Tatălui i s-a părut puțin ciudat că a reușit să prindă ceva, dar nu a zis nimic și a început să aprindă din nou focul pentru a putea găti animalul. Doar că iepurele nu era unul obișnuit. Bătrânul avea dreptate când i-a zis fiului că niciun animal nu își face veacul pe acolo. Se pare că pădurarii au otrăvit acea porțiune de pământ și tot ce creștea din ea pentru a-i opri pe cei care voiau să fure sau să vâneze ilegal, iar viețuitoarele care cândva își aveau cuib acolo s-au mutat într-o altă parte a pădurii.

Încă având bănuieli, tatăl decide să ascundă iepurele în traistă atunci când fiul a mers să mai aducă lemne pentru foc și să îi spună când va vedea că a dispărut că animalul a fost prea mic pentru a putea fi mâncat și că l-a lăsat să fugă. Feciorului nu i-a venit să creadă ce aude când s-a întors și, furios a plecat, lăsându-și părintele în urmă.

După ce au ajuns amândoi acasă, tatăl își cheamă fiul afară și scoate iepurele pe care l-a gătit în pădure și i-l da câinelui. Acesta mânancă pe săturate, dar după câteva minute animalul își dă ultima suflare, lăsându-l pe fecior cu ochii fixați asupra lui fără să scoată niciun cuvânt.

Tatăl atunci îl bate peste umăr și, lăsând cursa în urmă, intră în casă...

PUIUL DE LUP

Teocan Flaviu

Un fierar locuia împreună cu fiica sa, Eunicia, într-un sat sărăcăcios, în apropierea unei păduri bătrâne.

Fetița și-a pierdut mama în urma unei boli necruțătoare, astfel a rămas doar în grija tatălui său care caștiga cu greu bani făurind diverse obiecte din fier pentru vecinii săi.

Într-o zi de dimineață, fetița aude în curte niște zgomote ciudate cauzate de un mic pui de lup neajutorat, slab și murdar, dar cu o privire limpede și curată cu care a cucerit-o pe fetiță. După multe rugăminți adresate tatălui său fetița reușește să îl convingă să păstreze micuțul animal, dându-i numele Brox. Tatăl fetiței, nefiind încântat de alegerea făcută în privința puiului, deoarece nu era un mare iubitor de animale, dar văzând fericirea fiicei sale, se înduioșează.

Pe măsură ce lupul crește, devine tot mai devotat și iubitor pentru cei doi, parcă uitându-si genele sălbaticе, ceea ce încurajează încrederea și dragostea asupra lui. În scurt timp, acesta a devenit un membru al familiei.

Într-o zi de iarnă, bărbatul iese afară și își strigă animalul, dar acesta nu raspunde chemării. Speriați, sunt convinși că a mers în pădure. Cei doi merg în grabă să îl caute. Fetița agitată, o ia pe primul drum care îi iese în cale, dar **tatăl îi spune: „Nu-i bine, acesta-i drum de oameni.”**

POVESTEA DIN CĂSUȚA VECHE

de Bâtea Anca

Într-un sat de la marginea orașului, un sat izolat de lume și peste care domnea sărăcia, trăiau un tată împreună cu fiul său. Tatăl lucra ca fierar în sat, muncea din zori și până seara pe bani puțini și în condiții precare, iar fiul său era un copil de vreo zece anișori care atunci când putea își ajuta părintele.

Au avut și zile mai bune, pe când soția și mama celor doi trăia. În mica și umila lor căsuța era liniște și acea femeie a fost o mică rază de soare în viețile lor, însă boala a răpus-o la pat și din lipsa medicamentelor, la scurt timp devenise doar o amintire și câteodată un gând care le mai alina sufletul.

Deși trecuseră deja trei ani, cei doi încă nu și-au revenit. Mai existau momente când și-o imaginau stând cu ei la masă și vorbind cele întâmplare în ziua respectivă. Și tot pentru că amândoi au iubit-o atât de mult, au fost atât de dați peste cap încât au pierdut relațiile cu ceilalți săteni, bani și s-au pierdut de tot cu firea, că nici casuța sărăcicioasă nu mai era ce a fost. Acum stă să cadă și să se alăture mormanului de gunoi care zace în curtea acestora.

Într-o zi, tatăl și fiul, întorși de la fierărie s-au dus acasă să se mai odihnească și ei. Și așa cum spuneam, erau săraci lipiți pamântul, aveau și ei un

colț de pâine pe care îl împărțeau astfel încât să le ajungă câteva zile bune. Au intrat în căsuță și pe masă unde au lăsat bucata de pâine, acum nu mai erau decât câteva firmituri, iar jos lângă aceasta în peretele de lemn murdar era o găurică de marimea unui șoricel. Fiul a început să se agite și să înceapă să strige că vor muri de foame și nimeni nu îi mai poate ajuta. Tatăl său cu foarte multă răbdare se pune la masă și își lasă băiatul să vadă cum va acționa. Acesta a mers până în curte și a găsit o cursă veche și ruginită cu care voia să își prindă inamicul. Bărbatul, văzând cum vrea să rezolve fiul său situația, îi spuse doar să se oprească, dar **fiul zice: „Eu totuși o pun”. Și fiul puse cursa în acel loc.** Fierarul își lasă băiatul să se calmeze după care merse încet spre gaura făcută de șoricel și luă cursa de acolo. Atunci copilul se ridică brusc și, mirat, își privește tatăl. Acesta îi explică modul greșit în care a abordat situația și nu trebuia să se agite atât de mult, deoarece cu ajutorul lui Dumnezeu sigur se vor descurca și acesta le va lumina calea spre a trece zilele cele grele și a se pune și ei din nou pe picioare. Acesta îi mai explică copilului că nu trebuie să recurgă la răzbunare sau ranchiună, oricât ar fi ea de ne semnificativă și că, de fapt, trebuie să ierte și să găsească drumul spre o rezolvare pașnică a problemelor, pentru că altfel el poate distruge ceea ce e mai bun în el și se poate schimba într-o persoană care poate că nu își dorește să devină.

Băiatul, înduișat de vorbele și sfaturile părintelui, îl ia pe acesta în brațe și îi cere iertare pentru fapta sa necuviincioasă și totodată îi promite acestuia că de acum încolo are să aibă grijă la comportamentul său astfel încât să nu sufere nici el și nici alții. Cei doi mai stau îmbrățișați pentru încă câteva minute după care tatăl își trimite băiatul să ia o pâine pe datorie de la brutărie.

ANIMĂLUȚUL MISTERIOS

de Lujerdean Mara

Într-o zi frumoasă de vară, în care soarele strălucea minunat, Andrei împreună cu familia sa a plecat la cabana de lângă lac. Era o zi perfectă de petrecut în familie, după o săptămână grea și obositoare.

Imediat ajunși la cabană, Andrei se dă jos din mașină și vede o pisicuță mică și vărgată. Era pisica nouă a vecinilor. După câteva momente în care s-a jucat cu ea, Andrei își ia bagajele pregătite pentru un weekend întreg și urcă în camera sa nerăbdător să își ia zmeul neatins de două luni. În timp ce acesta coboară, aude vocile celor trei prieteni mai vechi. Ajuns la capătul scărilor, Andrei își salută și își îmbrățișează prietenii, propunându-le să iasă afară și să înalțe împreună zmeul. După o oră și jumătate, obosiți de cât au alergat, cei patru sunt chemați la masă de către mama lui Andrei.

Terminând de mâncat, aceștia se gândesc să meargă pe pontonul din fața casei să lanseze la apă bărcuțele cu pânze. Fiecare a alergat cât a putut până acasă să își aducă bărcuța proprie, făcută anul trecut împreună cu prietenii de

joacă. După ce s-au reunit cu toții, au mers pe ponton și au lansat bărcile cu pânze, făcând o întrecere în care câștiga cea mai rapidă bărcuță. Ca să se răcorească, cei patru sar în lac, și auzind strigăte, mama lui Andrei vine repede să vadă ce s-a întâmplat. Aceștia se jucau liniștiți, dar mama lui Andrei îi scoate pe toți afară și, înfășurați în prosoape, fug în casă să se usuce. Aceștia urcă în camera lui Andrei și după ce s-au jucat un joc video, merg la căsuța din copac, luându-și dulciuri pentru provizii. Spre surprinderea lor, o scăriță era ruptă și nu puteau urca, decât pe o scară destul de înaltă încât să ajungă la aceasta. Andrei îl strigă pe tatăl său:

-Tată, avem nevoie de ajutorul tău! S-a rupt o scăriță de la căsuța din copac și nu ne putem urca. Nu ne poți ajuta, te rog?

Atunci tatăl lui Andrei, întrerupându-și treaba, vine cu o scândură nouă și o înlocuiește imediat. Cei patru prieteni urcă în căsuță și își împart dulciurile luate mai devreme. În timp ce se jucau cărți, unul dintre prietenii lui Andrei observă că punga în care au fost pufuleții se mișcă:

-Priviți! Punga aceea se mișcă! Atunci Andrei se întoarce și privește punga. Îi este frică să se uite ce e înăuntrul ei. Se aude cum roade un pufulete rămas. Andrei strigă:

-Tată, cred că avem un animal în căsuță!

Tatăl strigă: Ce fel de animal?

-Nu știu! Îmi este frică să mă uit.

După câteva momente, Andrei își face curaj și se uită în punga de pufuleți. Acolo găsește pisicuța cea vărgată a vecinilor căreia îi era foame și fusese ademenită de mirosul pufuleților și de atmosfera plăcută din căsuță.

PERIPEȚII ALE COPIILOR

de Deac Beatrice

-Stați puțin, doamnă Popescu, până la urmă ce s-a întâmplat cu fratele dumneavoastră?

-Într-o zi am primit o scrisoare de la fratele meu, care locuiește într-o altă țară, în care îmi spunea că și-a găsit un loc de muncă aici, în țara natală și m-a întrebat dacă poate sta câteva zile la mine. Eu am fost foarte fericită aflând că fretele meu se întoarce pentru că nu îl văzusem de mult și i-am trimis o scrisoare ca răspuns în care i-am scris că poate să stea cât vrea la noi și am început să îi povestesc câteva lucruri despre soțul meu și Răzvan, fiul meu de 7 ani cu o imaginație foarte bogată.

-Și când a venit ce s-a întâmplat?

-Ajung imediat și acolo... După câteva zile fratele meu ajunge aici, cu o cursă care îi aparținea. Toți am fost bucuroși să îl vedem, mai puțin fiul meu, care nu îl mai văzuse niciodată pe unchiul până acum, dar nu a vrut să vorbească cu el

pentru că i se părea că este un om uriaș care vrea să îl mănânce, chiar dacă eu i-am spus că nu îi va face nimic și nu are cum să îl mănânce. Lui Răzvan îi place foarte mult să supere persoanele care vin în vizită la noi, așa că el s-a hotărât să îl ademenească cumva pe unchiul său în odaia din spate și să îl închidă acolo, dar soțul meu a aflat toate astea și i-a spus lui Răzvan să fie cuminte și să nu facă nimic rău. Fiul meu nu l-a ascultat, prefăcându-se că nu îi mai este frică de unchiul său și l-a chemat în odaia din spate să îi arate jucăriile, dar cum a intrat acolo l-a închis și apoi a ieșit afară, a intrat în cursa unchiului său și a condus-o prin curte, iar când s-a dat jos din ea a căzut și s-a lovit, atunci am ieșit toți repede afară și soțul meu a spus:

"-Ce s-a întâmplat, unde e unchiul tău?

-M-am lovit când am căzut din cursă... Unchiul meu e închis în odaia din spate, zise Răzvan.

Tatal zise: „Nu ți-am spus? Acum sloboade pe fratele mamei tale și nu-ți mai pune cursa aici.”

-Asta e nimic pe lângă ce a făcut fiul meu, stai că-ți povestesc ...

PĂDUREA

Ștefăroi Adina

Într-o zi de toamnă, când totul era îmbrăcat în arămiu și soarele ardea puternic, eram în pădure cu tatăl meu, un prieten și tatăl lui. Ne-am pornit de dimineată, pentru a ne putea pune planul în acțiune. Eu și prietenul meu ne-am gândit că ar fi interesant să punem o cursă pentru animale, fiind curioși ce animale vor cădea în ea.

Când am pus cursa prima oară, am așteptat într-o poiană alăturată, pentru a auzi când va cădea ceva în cursă. După mult timp de așteptare, am constatat că nu aveam ce prinde în acel loc, hotărând astfel să schimbăm locul. Urcând mai sus am ajuns într-un loc unde păreau să fie urmele unui urs. Prietenul meu a vrut să pună cursa acolo, pentru a prinde ursul. Tatăl său îl oprise spunându-i că devene periculos în astfel de situație. ***Dar fiul nu voi să asculte, el își puse din nou cursa în același loc.*** În timp ce tatăl l-a convins că ar fii mai bine să plecăm, deodată s-a auzit un zgomot puternic din apropiere. În scurt timp se vedea venind în goană un urs înfometat. Speriindu-ne, am luat-o cu toții la fugă. Ursul ne-a pierdut urma dar din nefericire, când ne-am oprit, am constatat că prietenul meu nu mai era cu noi. Am mers înapoi și l-am găsit, căzut jos și lovit. El ne-a spus că s-a împiedicat și a căzut, iar când a vrut să se ridice, îl durea atât de tare piciorul încât nu a putut face asta. După aceea am plecat din pădure, tatăl său ducându-l la spital.

Totul s-a terminat cu bine, prietenul meu și-a revenit în câteva zile. El a promis că de acum va fi mai ascultător și mai atent la tot ceea ce îl înconjoară.

FENOMENUL CIUDAT

de Ștefăroi Octavia

Era o zi ploioasă de toamnă. Vântul puternic sufla din ce în ce mai tare, miscând și ultimele frunze rămase pe cărare. Mă apropiam cu pași mărunți de căsuța îndepărtată, zărindu-i din depărtare minusculele geamuri luminate. Pășeam foarte greu deoarece vântul voia parcă să mă pună la pământ. Din pădurea aflată la câțiva pași de cărarea pe care mergeam, se auzeau tot felul de zgomote, care mă înspăimântau. Trebuia să intru în pădure, pentru că, acea căsuță se afla la marginea pădurii.

Mi-am făcut curaj și am intrat, foarte speriată de ce se întâmpla în jurul meu. Mai aveam zece metri până la intrarea în căsuță, când, deodată, un urlet puternic și niște zgomote ciudate, pe care nu am reușit să le deșcifrez se aud din pădure. Atunci am luat-o la fugă și, fără să mai bat la ușă, am intrat speriată înăuntru. Ajunsă acolo, toate privirile s-au îndreptat spre mine, unii se uitau ciudat iar alții speriați, deoarece nu știau ce se întâmplă. În cele din urmă, am reușit să mă calmez și să le explic oamenilor de acolo ce s-a întâmplat. Părinții copilului mi-au spus că nu știu ce m-a putut speria așa de tare, în timp ce copilul speriat, nu își mai lua ochii de la mine. Bunicii lui au încercat să mă liniștească spunându-mi că afară nu s-a petrecut nimic, zgomotele fiind produse de vremea cumplită de afară. Chiar dacă, căsuța în care locuia acea familie numeroasă era destul de mică, ei au avut bunăvoința de a mă găzdui o noapte, dimineață urmând să mă ajute să-mi găsesc casa bunicilor. Apoi, câteva minute am povestit cu acel copil, care rămase uimit de când am intrat.

A doua zi se prinse în cursă tatăl tatălui său. Atunci mi-am dat seama, că nici imaginația și nici vremea nu m-au influențat seara trecută. Bunicii copilului mi-au mărturisit că este vorba de un urs, de a cărui existență au aflat și ei în acea dimineață. Au zis că vor să se sfătuiască cu oamenii din satul apropiat, care se aflau la o mică distanță de ei, pentru a decide ce este de făcut. Nu am mai stat mult la ei, mi-am luat lucrurile și împreună cu părinții copilului am plecat. Aceștia m-au ajutat să găsesc drumul pe care trebuia inițial să merg pentru a ajunge la bunici. De atunci am decis să nu pornesc la drum când este vreme urâtă, iar despre acea familie care locuia în pădure, nu am mai auzit nimic.

RĂTĂCIREA

de Balea Alexandru

A cincea zi fiul prinse în cursa însuși drumul.

Se îndrepta spre el cu pași înceți în timp ce imaginea din fața ochilor săi începu să se umbrească. Copacii de pe ambele părți ale drumului se mișcau ușor în adierea vântului. După un timp de mers, zări la capătul drumului o lumină, un luminiș. Grăbi pasul și mare îi fu uimirea când în luminiș mă găsi pe mine, întins pe iarbă, cu pălăria trasă pe ochi.

-Ce cauți aici, străine? l-am întrebat, fiind ferm convins că luminișul îl știam doar eu, deoarece umblasem acele păduri.

Se prezentă și începu să îmi povestească despre cum era pe creasta muntelui cu tatăl său și cu încă un tovarăș și cum se pierdu de ei de aproximativ 5 zile. În a cincea zi află drumul pe care venise și îl lua la pas. Așa ajunse la mine, în luminiș. Acum era rătăcit și nu știa ce să facă.

-Hai cu mine pe drumul ăsta. Ajungem cât ai clipi în sat.

Așa a și fost. Am pornit pe drum, la vale, iar după 2 ore eram deja în sat. Am mers la mine acasă, l-am poftit înăuntru și ne-am așezat la povești. Aflasem multe de la el, pe unde și cu cine umblară și de unde era de loc. Așadar, ne-am pus amandoi să dormim. Dimineța ne-am trezit devreme și am pregătit cele necesare pentru drum. Încălecă pe calul meu și plecă spre răsărit. Nu ne-am mai întâlnit nici până azi de atunci.

PRIETENUL OMULUI

de Baci Loredana Andreea

Marius împreună cu tatăl său duc o viață foarte grea și, nedescurcându-se, pleacă în fiecare zi să își caute hrană. Cu puțin noroc, își găsesc de muncă la casele oamenilor, în gospodăriile acestora pentru a fi răsplătiți cu o masă caldă.

În majoritatea timpului câinele lui Marius îi însoțea pe cei doi până își găseau de muncă la curțile oamenilor, indiferent de ce distanță parcurgeau aceștia, după care se întorcea singur acasă.

În această dimineață cei doi se trezesc cu noaptea-n cap și se hotărăsc să plece la drum pentru a-și asigura hrana, deoarece niciunul dintre ei nu avea nici un alt venit. Pentru început au venit la mine să vadă dacă nu am nevoie de ajutorul lor deoarece, fiind vecină cu ei, mai munciseră la mine în curte când am avut nevoie de o mână de ajutor. Din păcate în această zi nu aveam așa mult de muncă așa că nu am putut să îi ajut. După ce au trecut și de satul vecin fără succes, pentru că nimeni nu avea nevoie de ajutorul lor au luat decizia să meargă într-un alt sat, dar care era destul de departe. Nu au dat înapoi nici un moment deoarece erau pregătiți pentru un drum lung. Parcă presimțind înainte ceea ce va urma, au pornit la drum mai repede decăt de obicei. Au ales să meargă în acest sat deoarece era cel mai mare dintre următoarele, în acest mod fiind siguri că acolo vor găsi pe cineva care să aibă nevoie de ajutorul lor. Este pentru prima dată când cei doi bărbați aleg să meargă pe jos până acolo, așa că, decid să

meargă pe o scurtătură, acest fapt însemnând că trebuie să o ia printr-o pădure. Pe moment ce trece câinele este din ce în ce mai agitat parcă încercând să spună ceva. După ce mai parcurg puțin din distanță, fiul are impresia că s-au rătăcit. Bătrânul realizează acest fapt deoarece în drumul lor trebuia să apară o potecă care să îi ducă direct în satul în care voiau să ajungă.

Atunci, **tatăl zise: "Lasă-l să fugă. Dacă nu-l lași să fugă, nu ne mai știm întoarce în sat"**. Marius este indecis deoarece nu pare să aibă atât de multă încredere în câinele său, că se va descurca și de aici să se întoarcă înapoi. Tatăl insistă până când fiul își lasă câinele să se întoarcă, urmându-l și ei, fiind atenți să nu îi piardă urma. Câinele era ultima lor speranță să se mai întoarcă înapoi deoarece cei doi nu mai știau drumul și deja pierduseră destul de mult timp în această pădure. După ce parcurg mai mult decât au parcurs până să realizeze că s-au rătăcit, Marius începe să îi reproșeze tatălui său faptul că nu trebuia să aibă încredere în câine pentru că este doar un animal și nu are nici o șansă să ajungă singur acasă din acea pădure. Bătrânul nu îi răspunde în nici un fel, dar totuși încă mai are speranțe că doar un animal, după cum îl numea fiul său, poate să fie salvarea lor. Fiul era din ce în ce mai hotărât să se oprească și să nu mai urmeze câinele, deoarece era mai mult ca sigur că se vor rătăci și mai mult în această pădure. El este de părere că mai bine nu ar pierde vremea urmând câinele, ci ar trebui să facă ceva care i-ar putea ajuta cu adevărat. Tatăl său nu îl lasă să facă nici un pas înapoi și îi spune că trebuie să urmărească până la capat câinele, deoarece undeva tot va găsi o ieșire din pădure. După ce mai înaintează puțin, aceștia văd o ieșire din pădure și încep să fie mândri de câinele lor. Se îndreaptă cu pași repezi spre ea și își dau seama că sunt chiar la intrarea în satul nostru. Marius îi spune tatălui său că nu mai au nici o șansă să găsească ceva de muncă în această zi, deoarece era deja trecut de ora amiezii așa că nu mai apucau nici macar să meargă într-un alt sat. Se întorc dezamăgiți acasă dar încrezători în ziua de mâine, că macar atunci vor putea munci undeva pentru a avea și ei ceva de pus pe masă.

Când i-am văzut cât de triști erau după cele petrecute, am luat decizia să îi ajut eu cu hrana pentru această zi, deoarece trecuseră deja prin prea multe și doar în felul acesta aveau ce pune pe masă.

ÎNCREDERE OARBĂ

de Ambrăuș Loriana

Într-o zi friguroasă de iarnă, într-un sat sărăcăcios, un tată care locuia numai cu fiul său, se trezește dis-de-dimineată pentru a merge la muncă. Acesta este pădurar, fapt ce îl obligă să știe foarte bine toate drumurile din împrejurimi. Când acesta se întoarce acasă obosit, își dă seama că nu îl vor mai ține mult puterile și astfel îi spune fiului său că are nevoie de ajutor și că este nevoit să devină și el pădurar pentru a putea să se întrețină în continuare.

Baiatul nu este prea deschis ideii deoarece din cauza meseriei tatălui său, acesta fiind mai tot timpul plecat, și banii câștigați fiind puțini, mama sa a ales să-l părăsească mutându-se la oras. În cele din urmă însă, tatăl reușește să-l convingă să învețe lucrurile esențiale.

În prima zi ca învățacel, fiul învață tipurile de copaci și o parte din drumurile din zonă. Tatăl începe să aibă din ce în ce mai multă încredere în fiul său, însă ce acesta nu știe e că băiatul învața superficial fiind neatent la lucrurile spuse de el.

Din cauza că satul în care locuiește este mic și plin de oameni săraci, tatăl nu prea are cereri de lucru, ceea ce îl determină să încerce drumuri noi pentru a ajunge la alte sate.

Acesta își pune încrederea în fiul său și îl roagă să memoreze drumul și să-l deseneze împreună cu tipurile de copaci care se află de-a lungul acestuia pentru a-l recunoaște când se vor întoarce spre casă.

Fiul nu voi să asculte. El lua drumul, îl strânse și-l bagă în sac. Și sacul el îl luă pe umeri, dar, când să se întoarcă cu tatăl său, ei nu au mai putut să vadă decât tufe. Ei nu mai gasiră satul.

Tatăl este foarte dezamăgit de fiul său, regretând că a avut încredere oarbă în el, netestându-l mai întâi în împrejurimi cunoscute pentru a nu se pune într-o situație precum aceasta.

TATĂL ÎNGRIJORAT

de Rus Adrian

În sat fiul prinse din nou drumul. Tatăl era foarte îngrijorat, certându-se fix înainte cu fiul său, temându-se să nu fi plecat de acasă. Începând să-l caute dădu de o bătrânică. Cu ochii înlăcrimați bărbatul o întreabă:

-Sărut-mâna, nu ați văzut un ficior înalt cu părul blond și ochii albaștri?

-Bărbate, a trecut mai înainte un băiat potrivit descrierii tale.

-Nu știți în ce direcție a luat-o ?

-Înspre josul satului!

-Mulțumesc, o zis bună!

-De asemenea, sper să-ți găsești fiul...

Mergând pe urmele fiului meu nu reușisem să dau de el. Pierzându-mi speranța văd un om fugind spre mine cu o expresie bucuroasă a feței. Părea a fi prietenul meu, Alex, care știa de dispariția fiului meu, spunându-mi că cineva l-a văzut luând-o înspre pădure acum vreo oră. Pornind, la intrarea în pădure văzusem niște urme de papuci. Am mers după ele vreo două ore până am dat de o cabană de unde ieseă fum din horn, deci era cineva înăuntru. Cu speranță și vocea tremurându-mi bătusem la ușă și ca o surpriză placută omul care mi-a deschis era nimeni altul decât băiatul meu scump și drag.

Bucuria pe care o aveam în acel moment era de nedescris văzându-l teafăr și nevătămat. Explicația lui a fost că nu mai știa drumul spre casă și mi-a promis că niciodată nu o să mai facă așa ceva.

CALEA FIULUI

de Rarău Sergiu

Un om din satul meu avea un fiu și o fiica. Băiatul era cam năzdravan și neascultător, dar fata era opusul lui , era ascultătoare și conștiincioasă , era mandria satului.

Fata învăța tot timpul pentru a primi un loc de munca cât mai bun, dar băiatul nu-și dădea deloc silința și toată ziua se certa cu tatăl său pe motivul că nu o să ajungă nimic în viață. El îi zicea tot timpul tatălui său că este o persoană norocoasă și că norocul îi va surâde într-o zi. Toți din sat ziceam că nu o să ajungă nimic în viață și o să trăiască de pe banii tatălui și a surorii sale. Dar într-o zi tatăl lui l-a trimis să cumpere o pâine, dar el în loc să ia pâinea, a cumpărat un bilet la loto. Când s-a întors acasă tatăl său l-a certat și l-a dat afară din casă, făcându-se de rușine în sat. Pe el nu l-a interesat, deoarece știa că este bine ce a făcut. După o săptămână el a aflat numerele și a realizat că a câștigat premiul cel mare la loto. Băiatul s-a întors acasă la tatăl său și i-a spus că a câștigat. Acesta, cu lacrimi în ochi, își cere iertare de la fiul său spunându-i că orice om greșește. Fiul, cu banii câștigați, a recondiționat biserica din sat, i-a cumpărat tatălui său o casă și i-a plătit surorii sale studiile în străinătate.

După cele întâmplate, *oamenii ziceau: „ Acum drumul este al fiului, căci el l-a prins.”*

MII DE PROBLEME

de Condor Mara

Mihai era un copil care provenea dintr-o familie care se lupta cu multe probleme. După ce a ajuns să își petreacă timpul prin diferite centre și case sociale, într-o zi a ajuns să participe la o întâlnire a asociației unde făceam voluntariat.

Eram voluntar de mult timp și îmi plăcea să fac asta, deoarece aveam un sentiment plăcut după ce ajutam diferite persoane. Participasem la multe întâlniri pentru persoane cu probleme, dar niciodată nu mă implicasem în discuții, până când l-am întâlnit pe Mihai la una dintre sedințe. De-a lungul întâlnirilor observasem că Mihai nu încerca să se integreze sau să participe la discuții și încerca să îi ignore pe restul, dar într-o zi când îndrumătorul se străduia să reușească măcar de această dată să îl convingă pe Mihai să aibă

încredere și să vorbească, a fost prima dată când m-am implicat și m-am adresat copilului:

-Mihai, toți oamenii au probleme, iar în lume există și persoane care vor să îi ajute pe restul. Toți cei care suntem aici, asta facem și totuși ne dorim să ne lăși să te ajutăm cu ce putem și să te facem să te simți mai bine, dar dacă tu nu ne lași să știm prin ce treci și ce gândești nu avem cum să facem asta. Încearcă să ai încredere în noi, să vorbești despre tine și despre tot ceea ce gândești. ***Vorbește-ne despre conștiința de sine.***

Atunci a fost prima dată când l-am văzut pe Mihai zâmbind, iar pentru următoarele două ore cât a durat sesiunea ne-a vorbit despre familia lui, despre viața lui și despre ceea ce îi place să facă. În unele clipe chiar puteam observa cum i se luminează fața de fericire când vorbea despre unele lucruri care pentru alții puteau fi nesemnificative, dar am învățat că pentru acest copil erau totul. Și cel mai frumos a fost faptul că după ce Mihai a început să vorbească nimeni nu a încercat să îl oprească sau să intervină, toți au tăcut și au ascultat povestea de viață a unui copil de numai 10 ani care deja trecuse prin multe.

OAMENII SI ASEMĂNAREA DINTRE NOI

de Feneșan Mihai

„Și voi ați vrea să cunoașteți în cuvinte ceea ce deja știți din gânduri”.

Era o dimineață frumoasă de vară. Eu mă pregăteam să îmi vizitez bunicii. Ajuns în acel mic colț al lumii am decis să mă plimb prin pădurea aflată pe un deal, foarte aproape de casa bunicii mele.

Odată ce mă plimbăm am avut ocazia de a observa natura care a pus stăpânire pe ochii și mintea mea, atunci un sentiment minunat m-a cuprins odată ce am observat un luminiș prin care trecea un râu cu o apă cristalină. Acest peisaj m-a impresionat foarte tare așa că am decis să mă așez sub coroana unui copac mare, verde și înflorit pentru a putea o privi și asculta mama natură. Odată ce m-am așezat am putut asculta cântecul păsărilor care zburau dintr-un copac în altul.

După un timp în care m-am relaxat, au început să îmi treacă tot felul de întrebări prin minte. Una dintre ele m-a întristat foarte tare. În acea întrebare era vorba despre noi, oamenii, și cât de diferiți suntem unii față de alții, însă toți avem un suflet, iar în interiorul lui, fiecare dintre noi are sentimente care nu pot fi exprimate prin cuvinte. De exemplu unii oameni care nu pot vedea lumina zilei, mă întreb ce se află în adâncul sufletului lor, însă sunt convins că ei chiar dacă nu pot vedea, sufletul lor le transmite frumusețea lumii vii prin anumite sentimente.

Un glas care îmi șoptea:

-Bună, sunt conștiința ta și vreau să îți spun că ai foarte mare dreptate spunând că orice om poate simți și vedea frumusețea lumii noastre chiar dacă unii dintre noi nu o pot vedea cu adevărat.

-Dar oare ei se consideră diferiți de noi prin faptul că au anumite defecte?

-Toți oamenii avem defecte, însă fiecare om are defectele lui. Nu există un om care să nu aibă defecte, iar asta ne face atât de apropiați unii de alții chiar dacă avem defecte sau calități diferite, iar faptul că înăuntrul nostru avem un suflet care este plin de sentimente ne spune că suntem oameni, indiferent cât de diferiți suntem de fapt .

-Prin urmare, și oamenii care nu pot vedea acest peisaj, în adâncul sufletului lor, ei simt frumusețea și splendoarea datorită faptului că au sentimente.

M-am terzit și priveam stelele, dându-mi seama că am adormit și că am visat, iar în acel vis am descoperit că toți oamenii semănăm între noi oricât de diferiți suntem de fapt.

.....

de Bălan Mircea

Într-o seara de iarna când întunericul se lasă devreme stăteam în camera mea privind liniștea frigului de afară gândindu-mă cum ar fi dacă acum ar fi vineri la ultima oră, cea de română, numărând fiecare minut și fiecare secundă de pauză sperând să nu fiu ascultat, în sfârșit profesoara să vină să nu mă asculte ci să îmi dea un bilețel pe care să scrie o temă filozofică despre ***Izvorul ascuns al sufletului care trebuie să țâșnească și apoi să alerge murmurând către mare*** și despre acest citat să trebuiască să și scriu și pe deasupra să primesc și notă.

Poate aș pierde vremea gândindu-mă ce să scriu sau cel mai probabil aș scrie despre mine în ipostaza îndrăgostitului care i-ar spune fetei iubite ceea ce simte pentru ea fără să țină cont de prejudecăți fără să îi mai pese ce vor spune ceilalți când vor afla. Iar fata nu i-ar spune îndrăgostitului că îl iubește pentru că inima i-a mai fost frântă de un altul și acum se teme că acesta să nu redeschida rănilor mai vechi ale inimii sale și pentru că nu crede în durabilitatea posibilei relații pentru că amândoi sunt elevi la mate-info aceasta însemnând destul de puțin timp pentru ei ca să se întâlnească. Iar atunci băiatul care voia să știe dacă dragostea pe care o purta pentru aceasta e împărtășită începu a-i spune ceea ce poate până atunci nu i-a spus dând drumul vorbelor negândite ca și Cupidon săgeților sale vrăjite, căci dragostea nu e rațională, iar medicii o definesc ca pe o boală, astfel încât fata care până atunci fusese reticentă îi marturisește și ea dragostea și astfel aș tot scrie și aș scrie până la sfârșitul orei o poveste de dragoste atât de siropoasă de mi-ar crește glicemia.

Ce bine că a fost doar un gând trecător și nu a trebuit să trec prin stresul testului, iar și mai bine că mâine e tot vacanță și nu trebuie să merg la școală!

O VIAȚĂ DISTRUSĂ

de Bonda Tudor

În urmă cu ceva timp, am întâlnit pe cineva, o fată mai exact, care era atât de veselă, de entuziastă, plină de viață, foarte spontană, atât era de spontană încât de multe ori era paralelă cu realitatea.

De multe ori mă întâlneam cu ea, și mă bucuram întotdeauna să o văd atât de încrezătoare, de veselă. Avea atât de multă bucurie încât le dăruia și altora din bucuria ei. Mereu i-a plăcut să fie cea mai populară, să fie mereu în centrul atenției, astfel încât a ajuns dependentă de atenția celor din jur.

Fiind atât de dependentă de atenția celor din jur, a făcut-o să se inegreze într-un grup de prieteni care nu erau niște exemple de urmat. Situația ei, creată doar de ea, a obligat-o să se apropie de un anume băiat, la fel de spontan, de vesel ca și ea, dar el spre deosebire de ea, avea unele vicii.

Apropierea de acel grup a dus-o într-un punct în care viața ei avea să se schimbe iremediabil, pusă în fața faptului, a trebuit să facă o alegere care îi va defini viitorul, și a făcut alegerea proastă, astfel că a ajuns ca alegerea făcută să o distrugă ca persoană, cei care se prefăceau că sunt prietenii ei au părăsit-o, astfel ea a ajuns să devină o persoană deprimată și lipsită de orice entuziasm.

După acele experiențe m-am întâlnit cu ea și am început să discutăm.

– Mi-am distrus viața prin alegerile făcute, și acum nu pot să o mai repar, urăsc ce am devenit, nu mai pot privi viața cu fruntea sus.

– Eu cred că ceea ce trebuie tu să faci este să găsești comoara ta interioară, singurul lucru care îți poate lumina viața din nou, trebuie mereu să o cauți, ***iar comoara adâncurilor voastre fără sfârșit vrea ochilor să se arate.***

ÎNȚELEPTUL COMAN

de Pop Sorin

Cu mult timp în urmă era un înțelept pe nume Coman.

Coman avea un seminar unde își spunea trăirile, învățăturile și unde îi ajuta pe oameni să treacă peste momente grele din viață.

Și eu am fost la unul dintre seminarele sale. La sfârșitul seminarului mi-am schimbat total părerea despre tot ce mă înconjoară. Am devenit mai atent, mai înțelegător, mai iertător, într-un cuvânt, mai bun.

Într-o zi l-am văzut pe Coman merând spre livadă și l-am salutat:

-Bună ziua, înțeleptule!

-Bună, este o zi minunată! Soarele strălucește, păsările cântă, iar eu îmi iau cele de trebuință din livadă.

-Înțeleptule, ce este conștiința?

-Conștiința este intuiția pe care ființa umană o are despre propria existență; cunoaștere intuitivă sau reflexivă pe care o are fiecare despre propria existență și despre lucrurile din jurul său. Pe scurt ea îți spune ce să faci și ce nu.

-Aha! Înseamnă că ai conștiința mare, nu?

-Nu, îți voi explica mâine la seminar.

Următoarea zi, Coman a început seminarul cu următoarele vorbe:

-Unul dintre voi m-a întrebat cat de mare îmi este conștiința. Vreau să explic că aceasta conștiință este firea noastră umană **și să nu cercetați adâncurile conștiinței voastre nici cu prăjina, nici cu sonda**, altfel s-ar putea să dați peste ceva ce vă va face rău.

O SEARĂ DE VARĂ

de Chiorean Bianca

Totul a început într-o vară. Era spre seară. Cerul era înnorat, iar în jur era o liniște deplină.

Am vrut să merg acasă la o prietenă și ca să ajung mai repede am luat-o pe un drum îngust care traversa curtea unei case vechi si abandonate. Când eram la mijlocul drumului am auzit un zgomot și m-am întors să văd de unde vine. În spatele meu nu era nimic, dar când mi-am întors privirea am observant un batran care stătea și mă privea. Cu o voce răgușită și tremurândă, acesta m-a întrebat unde merg. I-am spus că merg la prietena mea, iar acesta m-a întrebat de ce. Surprinsă și totuși curioasă să aud unde vrea să ajungă cu aceste întrebări, i-am spus că merg la ea, deoarece îmi place să ne petrecem timpul împreună.

Acesta a continuat să mă întrebe ce îmi mai place să fac. După ce i-am înșiruit câteva dintre lucrurile care îmi plac, bătrânul m-a întrebat care dintre aceste lucruri este preferatul meu. Am privit în gol timp de un minut și apoi i-am spus ca nu pot să aleg, deoarece toate îmi plac în felul lor.

Atunci bătrânul a zâmbit și mi-a spus că nu pot să aleg pentru că **sufletul aleargă pe toate cărările, el nu călătorește pe o anumită linie, nici nu crește asemenea trestiei**. După ce a spus aceste lucruri bătrânul a dispărut ca și cum nu ar fi fost deloc acolo. Eu mi-am continuat drumul, gândindu-mă la spusele lui, pe care atunci nu le înțelesesem pe deplin.

O CLIPĂ DE NEUITAT

de Petrușel Diana

În urmă cu puțin timp, împreună cu părinții mei am mers sa ne petrecem un sfârșit de săptămână la munte. Ceea ce mi s-a părut puțin ciudat, a fost faptul că, la cabană ne-am întâlnit și cu alți membrii ai familiei,iar eu eram foarte confuză, deoarece nu știam de ce.

După ce ne-am instalat fiecare în camera sa, am pornit puțin în recunoaștere. Muntele era minunat, brazii erau de un verde crud și străluceau de fericire, apa cristalină ce se revărsa acolo unde munții se întâlneau și unde soarele mângâia natura cu razele sale, stropea iarba într-un mod captivant.

Am văzut o mulțime de animale necuvântătoare, care prin gesturile lor ne urau un călduros „Bun venit!” și parcă încercau să ne arate frumusețile și bogățiile naturii. Luna începea să își arate splendoarea, astfel seara se lăsa încet, încet, prin urmare am pornit spre cabană.

Odată ajunși ne-am pregătit pentru cină. La masă am avut plăcerea sa port dialoguri cu mulți dintre apropiații pe care nu i-am mai vazut de foarte mult timp. Ne-am așezat cu toții la masă și am observat că părinții mei sunt foarte agitați și stresați, dar în același timp aveau o sclipire de fericire în ochi.

La un moment dat, s-au ridicat cu un pahar în mână și plini de încredere, ne-au dat vestea ca voi avea un frățior. În acel moment, ***sufletul meu s-a desfăcut precum un lotus în petale fără de număr*** de bucuria primirii noii vești, deoarece aceasta noutate m-a încântat foarte tare, gândul că voi avea un frățior îmi trezea sentimente de iubire, extaz și pace. De atunci, m-m gândit la acel lucru în fiecare moment, dar mai ales la faptul că va trebui să fiu mult mai grijulie și va trebui sa devin mai responsabilă.

PENSIERI SU SAN FRANCESCO

Elevul **DRAGOȘ LAZARUC**, Clasa a X-a C
Profesor coordonator: *LASZLO ALEXANDRU*

A me personalmente la figura di San Francesco piace. Sono sempre stato contro la ricchezza, contro lo sfarzo che traspare dalla Chiesa tradizionale. Trovo ripugnante, oltre che incoerente, predicare una vita umile di sottomissione al Signore, quando poi la Chiesa detiene più tesori rispetto ad uno stato intero.

San Francesco, con le sue idee di umiltà, di povertà e di uguaglianza, “dà un calcio” a questa incoerenza ed applica in modo fedele gli insegnamenti di Gesù. Inoltre adoro il concetto del vedere tutti gli elementi che compongono questo mondo come nostri fratelli e nostre sorelle, in parte anche perché condividevo l’idea del santo già prima di conoscere la sua figura. Trovo saggio rispettare tutto ciò che rende possibile la vita, non tanto per un fattore religioso, quanto per un segno di riconoscenza verso questa serie di fortunate coincidenze che permettono a tutti noi l’esistenza.

Un altro concetto che mi è piaciuto, più o meno, è quello dell’umiltà. Dico più o meno perché non essendo una persona esattamente credente, non posso apprezzare a pieno questa totale sottomissione alla serie di avvenimenti che accadono nel corso della nostra vita; piuttosto, sono dell’idea che sì, nella vita l’umiltà serve, fin tanto che come persona non hai raggiunto alcun risultato degno di nota. Forse è uno sguardo troppo cinico, ma a parer mio è così.

Riguardo l’uguaglianza, invece, ho un parere contrastante: da una parte, penso che ideologicamente Francesco avesse ragione, non tanto per un fattore religioso, quanto per uno prettamente umano, di civiltà, nonostante il periodo in cui è vissuto non fosse dei migliori; d’altra parte, però, penso che il concetto di uguaglianza di S. Francesco non possa in alcun modo esser applicato ai giorni nostri, siamo troppi e troppo diversi, non sarebbe nemmeno ipotizzabile un’uguaglianza universale, tanto meno se questa uguaglianza si dovesse basare sull’amore. Ai nostri giorni, non esiste amor né fratellanza, e sembra che per molti Dio, il creatore che forse era il freno che bloccava azioni peccaminose, sia sparito. O, per citare il noto filosofo tedesco Friedrich Nietzsche: “Dio è morto! Dio resta morto! E noi l’abbiamo ucciso!”. Parlando, invece, di una cosa di San Francesco che mi è piaciuta sotto tutti gli aspetti, è la poesia *Il cantico delle creature*: semplice, ma complicata, con un italiano tuttavia comprensibile nonostante si trattasse della prima poesia italiana scritta circa mille anni fa, piena di figure stilistiche che sinceramente ho adorato.

In conclusione, penso che San Francesco sia una figura di fondamentale importanza per la cultura italiana, che cominciò già 600-700 anni prima dell’unificazione dell’Italia a dare un’identità al popolo italiano, cosa non da poco per un frate che andava in giro a piedi scalzi e con addosso una semplice tunica.

THE SUNNY DISASTER

Eleva **MIHAELA ILISIU**, clasa a X-a A
Profesor coordinator *ANCA TRIF*

Two friends were looking at the little sparkles which were lighting the deep dark blue sky, their eyes shining at the view they were admiring. Both of them were just laying by each other's side so they could find some comfort in those shared embraces.

"Isn't this beautiful, Sunny? Finally spending some time just the two of us, just like the old times!" the older said trying not to make much noise. He didn't want to destroy the sweet silence which was lingering between them. The girl just hummed and nodded her head in agreement, but the thoughts she was having and disturbed her peace didn't go unnoticed. Henry just looked at her face seeing that his friend was frowning. "Hey, if that frown is because of what has happened before you should erase it. Relax, sweetie. It's not like I did anything with her." The younger could just roll her eyes and answer her best friend. "Don't lie to me. You don't have to hide this kind of things from me, I'm not as clueless as you think." Henry got surprised a bit, but it was fast replaced by anger. "And what if I did?! It's not your business what I do and what I don't. You're not my mom, not even my girlfriend to come and interrogate me about my private life!!" he snapped at her. Sunny was terrified of the way her friend was treating her. She could clearly see that his eyes had turned black.

The younger scoffed and started to run out of his mad friend's house. She was walking on the lonely streets. She had no place to go, no money and no other friends to help her. Again, the feeling she was having when Henry would ignore her for his new friends or his girlfriend was coming back, the loneliness. The only thing she could feel was the loneliness which was beginning to cover her mind.

This was the first time when Henry screamed at her, the first time when he hurt her while pushing her as far as he could like he was disgusted by her touch. Her eyes were blurring because of the tears which she was trying to hold in, but was failing slowly with every step she was taking.

Unconsciously, she arrived in a familiar place, the park she and Henry loved to play in when they were little, but now it was abandoned. The colours which once made the place enjoyable now were slowly erasing, just like their friendship.

The girl went and took a seat near a broken horse from a Merry-go-round. She was leaning on it more and more till she found a comfortable position to sit in. While recalling the happy times she had with Henry, a little cold thing touched her nose making her return back to reality. She opened her eyes and looked at the sky. Beautiful snowflakes were falling, making the view a little

more pleasant. Even if it was small it was sharp. She watched as the cold snowflakes tried to steal her warmth, even so, the beauty of the falling snow was addicting. She couldn't leave, she couldn't move. It's like something was hypnotizing her. The snow was falling slowly covering the place in white, slowly covering her body in white.

After some days, when Henry saw Sunny he ran to her to apologize, but he didn't expect to see what he saw. The sparkles from her eyes were gone, he couldn't see her doe eyes anymore, and the pinkish of her full lips now was replaced by a shade of blue forming a permanent smile on her pale face. Her skin which was giving him the warmth he was longing for everyday was now long gone. He couldn't feel anything but coldness, the coldness which would fill his life from now on.

His face was covered in tears. He tried to warm her up. He hugged her, begging her to open her eyes and tell him a joke at which they will laugh till their tummies hurt. He begged, he cried, he screamed, he didn't stop even if he knew that it was already too late.

It was too late to behave as a best friend.

It was too late to apologize.

It was too late to save her.

It was too late to confess his feelings for her.

He couldn't believe he had just lost his best friend, the love of his life, his sunshine. He lost Sunny.

INOCENTE

Eleva **CORCHIȘ ANCUȚA**, clasa a XII-a B
Profesor coordonator **ANDRONIC LUCIANA**

Flori de ceară

*Cu arirpi ancorate în flori de ceară și polei
Se pierd trupuri greoaie pe-ntinsele alei,
Sunt doua voci ce aleargă și tremură steril,
Căci jocul lor violent nu pare pueril.*

*Ea tace-n jocul serii și ascultă fără glas
Romantele sterileacompaniate-n dans
Când glasul lui blajin se ascunde-n cântec surd,
Iar dansul ce-i petrece pare atât de crud...*

*Dar muzica se - oprește ca ultim ticăit,
Iar fața ei se- ascunde sub timpul amorțit.
El pasul și-l retreage ca într-un dans pribeag,
Căci sângele se - agață în palma lui, șirag.*

Nonșalanța violenței

*Corabia se-nvârte în cercuri de- abanos
Când vântul încet se zbate în aer nisipos,
Prin vuiet se dezbracă siniștri nori de ceară:
Iar ploaia lor mărunta își tremură în poală.*

*Trupul se zbate ușor sub mantia de ceață,
Iar fața ta se zbate sub palma lui cea aspră,
Când sângele îți cade pe pleoapa suferindă,
Ochii tăi se- nchid vag în odihna aridă.*

*El, însă, stă deoparte cu fața purpurie,
Iar zâmbetul năuc îi cade pe bărbie...
Din ochi i se prelinge un scurt fior lichid,
Ce - nct se balansează în ochiul insipid.*

*Cerul încet sculptează un nor stingher de ceară,
Iar el stângaci - își lasa capul la tine -n poală.
Tu-ți arcuiеști privirea spre depărtate porți.
Dar pasu-ți, captiv este în spițele de roți.*

Unduiri înțepenite

*Se rostogolise ceața pritre gemete cernute într-o vatră de scânteii,
ghemuită, urgisită în tăria plumburie,
Ai tai ochi purtați prin umbre par acum secătuiți
Ca fântâna afundată în freatică aridă
Căzând din neant nisipuri sau doar spume lacrimale
Care totuși -
Sunt doar niște pete pale dănțuind pe-o albie seacă, în convulsia apelor.
De ce suferi?
de ce ochii tai de umbre se perindă-n spaime grele, impregnate-n agonie?
De ce-n ochii tăi, în cercuri, se ivesc nămeți de soare?
Tu încă mai sperî, probabil, dar lumina se destramă.*

Unduiri năvalnice

*Nu poți urzi iubire
Ceea ce navălește ca o sonoră tortură,
Trăiești și azi ca mâine și timpul pare scurs,
Căci vocea ta răspunde,
Deși nici nu mai are nimic-nimic de spus!
Te doare și acuma, dar oare pui destule stavili,
Acestui șir de spaime ce alunecă în zâmbetul tău,
Smuls de paloarea creionata de El,
Și ce e el de te-nfioară ?
un element nocturn
Ce fabrică neinvetat
măcel în ochii tăi arizi.*

EXPERIENȚE POETICE SIMBOLISTE

Proiect

Profesor coordonator CRISTINA MOTOCU

Schimbarea

de Ambrăuș Loriană, clasa a XII-a A

*Schimbarea ce ne înconjoară,
Un aer rece care se strecoară,
Te face să simți apăsarea norilor,
Și dispariția zorilor.*

*Asemeni unei flori plăpânde
Ce la frig încet, încet se ofilește,
Așa este și natura toamna,
Ce subtil se înnegrește.*

Schimbare...

de Băciu Loredana, clasa a XII-a A

*Acum că totul s-a schimbat
Ieri neclintite, astăzi goale,
Vântul rece a transformat
Ogrăzi pline, acum fără târcoale.*

*Frunzele zboară în vânt,
Pleacă fără vreun răspuns.
Cad ofilite la pământ
Ca și un om când a apus.*

Ceață

de Chiorean Bianca, clasa a XII-a A

*Eram pierdut
Voiam să fug cu disperare,
Dar în jur este doar ceață
Și am ales să stau în ploaie.*

*Întunericul a cuprins tot decorul
Nimic nu mai are scăpare
Vreau să fug, să evadesc,
Dar în jur este doar ceață.*

Toamna

de Crăciun Alexandra, clasa a XII-a A

*A venit toamna cețoasă
Frunzele au ruginit,
Vremea este răcoroasă,
Florile s-au veștejit.*

*Ploi mărunte-ncep să cadă
Dealurile sunt pustii
S-au sfârșit de pe afară
Jocurile de copii.*

Natura moare

de Deac Beatrice, clasa a XII-a A

*Frunze roșii, frunze galbene
Cad pe sicriele greoaie,
Decor de doliu și mister...
Natura moare.*

*Copacii negri, copacii goi
Stau în vântul nemilos,
Decor de doliu și depresie...
Cerul se-nnegrește.*

Nimicul

de Lujerdean Mara, clasa a XII-a A

*Tot în jur e mohorât,
Ciori pe cer au apărut.
Copacii sunt goi,
Iar păsările pleacă de la noi.*

*Nimic nu mai e la fel,
Întunericul revine și el
Împreună cu ploile și frigul
Acum a rămas nimicul.*

Nimic

de Mocean Mălina, clasa a XII-a A

*Simt nimic și tot deodată
Totu-i gri și mort acum*

*Vântul bate, ploaia cade,
Iar viața nu, nu mai are sens.*

*Stau întins pe frunze moarte
Oboseala ia amploare,
Iar amorțit mă simt din nou,
Simit nimic și tot deodată.*

Toamnă târzie

de Ștefăroi Adina, clasa a XII-a A

*Toamna-i târzie și rece
Timpul parcă nu mai trece
Copacii goi stau singuri
Și-au o mulțime de gânduri*

*Singurătatea ne copleșește
Natura nu ne mai iubește
Decorul sumbru ne-ncolțește
Toamna târzie parcă nu vorbește.*

A ruginit

de Burcă Dragoș, clasa a XII-a A

*M-a lovit din nou, Balanța
Dintre friguri și călduri,
Azi îngheț, mâine nu-ngheț
Iar mă umple de săruturi.*

*Mă va părăsi din nou
E la fel ca altă dată,
O să mă umple de dor
Toamna, perechea mea forțată.*

Observă

de Borsai Mihai, clasa a XII-a A

*Pe marginea drumului, e un Nuc.
Observă schimbările împrejurimii pe zi ce trece
Animalele se adăpostesc, își îndeasă blana
Oameni au case calde care să îi protejeze*

*El este obligat să stea, să-ndure,
Observă cum toată munca lui este pierdută
S-a întâmplat într-o clipită, dar nu are ce face
A rămas doar un lucru care își observă munca distrusă în fața sa.*

Natura moartă

de Ștefăroi Octavia, clasa a XII-a A
*Copacii negri se scutură-n vânt
Și flori veștejite parcă plâng
Crengi ostenite, suspină mereu
Că timpul trece și le e greu*

*Și ploaia rece, și vântul aspru
Natura moartă nu o trezește
Decorul sumbru, ca-n poveste
Și vântul aspru, și ploaia rece*

Cupru

de Pop Sorin, clasa a XII-a A
*Dormeau adânc frunzele de cupru,
Si flori de cupru și argintiu veșmânt
Stam singur în parc... și era vânt...
Si scârțiau coroanele de cupru.*

*Dormea întors amorul meu de plumb
Pe flori de plumb, si-am inceput să-l plâng
Stăm singur lângă mort... și era frig...
Si-i atârnav aripile de cupru.*

Gânduri de toamnă

de Tăuțan Iulia, clasa a XII-a A
*Se lasă noaptea peste noi
Sub cerul negru, plin de nori
Copacii morți adorm încet
Lăsând pământul fără culori*

*O zi ploioasă, stă să-nceapă
Decor sobru, agitat*

*Fețe tristemerg pe stradă
Un univér singur, supărat*

Veștejeală

de Rus Adrian, clasa a XII-a A
*A venit toamna cețoasă,
Frunzele au ruginit,
Vremea este răcăroasă
Florile s-au veștejit.*

*A venit toamna cea grea.
Frunzele le-a îngălbenit
Frigul tot el cuprindea
Și pe oameni i-a gonit.*

Toamnă

de Negru Andreea-Camelia, clasa a XII-a A
*Mii de păsări adunate
Obosite, înfrigurate
Acoperă cerul de plumb
Și-apoi se pierd în văzduh.*

*Pretutindeni e pustiu
Tot în jur e fumuriu
Negura densă s-adună
Prevestește o furtună.*

RECREAȚIA VIRTUALĂ

CLUJUL VAZUT PRIN OCHII UNUI NOU VENIT

Elevea **CAMELIA LUCESCU**, clasa a XI-a C
Profesor coordonator **VLADIMIR BOGOSAVLIEVICI**

Mă numesc Camelia Lucescu și vin dintr-un orașel micuț numit Vatra Dornei din Bucovina, tradițional spus, Țara Dornelor. M-am mutat, nu demult, în Cluj-Napoca, iar impresiile făcute de acest loc nu exprimă altceva decăt uluire. Ce pot să spun? Venită dintr-un oraș mic într-un oraș precum Cluj-Napoca, imensitatea locului m-a uimit la început, apoi m-a bucurat. Dimensiunea acestui oraș nu este uimitoare doar prin măsurarea locului prin termeni matematici, ci și prin cea istorică, religioasă, culturală și în cele din urmă umană.

Am dorit tot mai mult să cunosc locul, nimic mai normal. Până și cel mai rece suflet tot ar sta puțin și s-ar minuna de o trasătura frumoasă, și cred că acest oraș dă pe dinafara de momente și aspecte frumoase. Frumosul a fost și va fi mereu apreciat. Doar imaginați-vă, o fată stând în fața clădirilor impunătoare pline doldora de modele și trăsături arhitecturale extraordinare. Nu știu despre voi, dragi locuitori ai cetății, dar pe mine mereu m-au frapat aceste detalii istorice; clădirile vechi mă trimiteau înapoi în timp și mă vedeam într-o rochie lungă de epocă.

Vizitând și cunoscând locul tot mai mult, am știut că am avut dreptate în privința acestui oraș. E minunat! În Cluj elementele din trecut îți spun povestea locului iar cele moderne, că se schimbă și crește schimbându-și fața, amintind mereu „de unde a venit”. Minunat este că aceste două lumi diferite intra într-o simbioză infailibilă.

Cred cu desăvârșire că acest oraș are o duzină de povești de spus despre clădirile pe care le deține și cred că toate sunt de-a dreptul minunate. Toate aceste povești ar aduna cărți considerabile atât în cantitate cât și în calitate.

Eu am ales să scriu despre primul loc în care am simțit acea paloare a trecutului, acel val de „câte cladiri impresionante”, „câte povești s-au născut aici”, iar în cele din urmă, simțind cum viziunea se încetosează printr-un vâl de tristețe, gandesc: „povești despre care probabil nu voi afla niciodată”.

Primele cladiri care m-au impresionat au fost „Cladirile în oglindă”. Nu știu exact ce a fost, nu pot explica, dar mi-au plăcut extrem de mult încă de la prima vedere. Clădirile se afla la intersecția străzii Iuliu Maniu cu Piața Universității, acestea fiind realizate în stil urbanistic haussmannia, la sfârșitul

secolului al XIX-lea , început de secol al XX-lea. Clădiri ca acestea se mai pot găsi în București, dar mai ales în afara țării, foarte des la Paris.

Aceste clădiri mi-au provocat întocmai amintirea trecutului îndepărtat. Sentimentul acesta a fost o noutate pentru mine. Nu pot spune că nu am mai vizitat orașe vechi și nici nu pot spune că nu am mai văzut clădiri tot pe atât de vechi, însă emoțiile pe care le-am trăit la vederea acestor cladiri au fost unice, încât puteam vedea doamnele și domnișoarele din jurul meu îmbracate în rochii colorate și pline de volane specifice epocii, susținute de crenoline și având coafuri atât de complicate și fastuoase încât impresionau la fiecare pas. Printre ele domnii, cu fracuri sobre și demne le invitau încântați la o plimbare, braț la braț, în timp ce trăsurile cu cai mândri colindau strazile nestingherite. O adevărată vraja a trecutului înconjoară aceste clădiri, iar eu, ca o pasionată de istorie ce sunt , m-am prins în ea ca într-o capcană.

Și acum , în timp ce trec pe lângă ele mă opresc pentru o secundă măcar și inevitabil le admir. Mă impresionează profund de fiecare dată și cred ca o vor face pentru mult timp de acum încolo, vraja lor fiind nemuritoare.

VIOLENȚA ÎN SPORT

IOANA CIALMA

Profesor de educație fizică și sport

De-a lungul timpului oamenii au evoluat de la cele mai primitive activități la unele complexe, datorită dezvoltării societății într-un ritm alert. Unele dintre ele, schimbându-se radical, au influențat comportamentul uman. Dorința oamenilor de a demonstra că sunt cei mai buni în toate activitățile pe care le întreprind a dus la apariția violenței. Un exemplu concludent în acest sens este prezența agresivității în sport apărută din cauza dorinței competitorilor de a excela, chiar dacă aceasta duce la rănirea adversarului, atitudine lipsită de fair-play.

Violența reprezintă lipsa de stăpânire care se manifestă în vorbe sau în fapte. Pe de altă parte, sportul este explicat ca fiind un complex de exerciții fizice și de jocuri practicate în mod metodic, cu scopul de a dezvolta, de a întări și de a educa voința, curajul, în definiție, putem observa că violența și sportul se situează pe poziții antagonice. „Lupta” sportivă presupune un anumit grad de combativitate din partea celor care se întrec, căci în această „luptă” fiecare parte urmărește să câștige, demonstrând că este mai bine pregătită, sub aspectele ce caracterizează sportul respectiv.

Dorința de afirmare a însoțit dintotdeauna sportivul în competiție, însă emoțiile pot declanșa un surplus de energie ce stă la baza manifestărilor sportivului. Aceste manifestări pot uneori să depășească limitele și neputându-și controla impulsurile sportivul recurge la agresarea adversarului. Sunt situații în care dorința de victorie îi determină pe unii sportivi și chiar antrenori să recurgă la orice mijloace, inclusiv la cele aflate în afara eticii sportive.

Agresivitatea are efecte negative asupra acelora împotriva cărora este îndreptată și, în același timp, asupra spiritului moral al sportivului. Comportamentul sportivilor, în general, dar mai ales în competiții este o problemă serioasă care pune în atenție necesitatea pregătirii psihologice a sportivilor. Sportul de înaltă performanță solicită la limitele neobișnuitului posibilitățile competitorului în obținerea marilor rezultate.

Factorii care influențează comportamentul individual și cel de grup al sportivilor sunt de natură psihică și socială. (temperamentul, dorința de a fi recompensat, frustrarea, încrederea (sau nu) în forțele proprii, starea de sănătate și starea psihică de moment, rezultatul sportiv).

De multe ori agresivitatea și violența intervine și între spectatori. Uneori spectatorii nemulțumiți de evoluția sportivilor pe care-i susțin recurg la gesturi violente traduse prin aruncarea de obiecte în teren, huiduind adversarii, ba uneori chiar și propriile simpatii. Mai grave sunt acele situații când spectatorii nemulțumiți de rezultat la sfârșitul meciului îi agresează pe arbitrii, pe sportivii

din echipa adversă. În unele situații chiar și suporterii pașnici recurg la astfel de manifestări, prin copierea celorlalți. Indiferent care sunt cauzele, trebuie subliniat faptul că violența în sport ia o amploare tot mai mare. De aceea este nevoie de măsuri de prevenire prin organizarea unor întâlniri interactive cu specialiști (psihologi, asistenți sociali, medici, polițiști jandarmi, juriști etc) în vederea conștientizării riscurilor asociate comportamentelor agresive.

SPUNE NU VIOLENȚEI ÎN SPORT!

CONVINGERI... LA SFÂRȘIT DE LICEU GENERAȚIA 2016-2017

Libertatea este momentul când ajungi acasă și nu ai 3 în teză la mate și nici nu ești corigent.

Rus Adrian Valentin, clasa a XII-a A

Libertatea este dreptul de a face ce dorești în viață.

Crăciun Alexandra, clasa a XII-a A

Fidelitatea este o prietenie absolută.

Ciupac Vitalie, clasa a XII-a

Familia este reprezentată de acele persoane care îți sunt alături la bine și la greu, persoane pe care te poți baza oricând, fără de care viața ar fi neagră.

Feneșan Mihai, clasa a XII-a A

Educația este felul propriu de a te comporta cu oamenii din jur și de a-ți trăi viața.

Pop Sorin, clasa a XII-a A

Libertatea este sentimentul că poți să spui și să faci ceea ce gândești, fără a te opri cineva sau ceva.

Deac Beatrice, clasa a XII-a A

Familia reprezintă un tot unitar. Este comunitatea care îți este cea mai apropiată de suflet, care te sprijină și îți dă sfaturi, cu care râzi și plângi, fără teama că ai fi judecat

Lujerdean Mara, clasa a XII-a A

Fidelitatea este forța psihică de a rămâne loial și onest față de o persoană.

Ranga Raul, clasa a XII-a A

Fidelitatea este capacitatea de a respecta o persoană, de a-i fi alături mereu indiferent de situație și de a-l face să simtă singuranța că vei fi acolo mereu.

Negru Andreea-Camelia, clasa a XII-a A

Libertatea este o stare de spirit.

Coman Vlad, clasa a XII-a A

Educația este ceea ce ne definește pe noi ca oameni și ceea ce contează în cele din urmă.

Ștefaroii Adina, clasa a XII-a A

***Libertatea** reprezintă lucrul cel mai de preț pe care un om îl poate avea.*

Voaideș Traian Ionuț, clasa a XII-a A

***Educația** este multitudinea înțelegerilor despre orice concept care poate determina felul în care persoana reacționează sau tratează conceptul.*

Borsai Mihai, clasa a XII-a A

***Familia** este un grup de oameni care indiferent de cursul vieții, îți este alături și te ajută sau te motivează să treci peste orice.*

Bâtea Anca, clasa a XII-a A

***Libertatea** este capacitatea de a alege singur propriul destin, dar totodată înțeleând riscurile alegerilor tale și fiind capabil să ți le asumi.*

Bolboacă Ioana Maria, clasa a XII-a A

***Fidelitatea** este iubirea și respectul față de o persoană sau față de sine.*

Mocean Mălina, clasa a XII-a A

***Libertatea:** cel mai important drept pe care îl avem, și de asemenea cea mai puternică armă pe care o avem.*

Bonda Tudor- Mihai, clasa a XII-a A

***Libertatea** este o iluzie.*

Bălan Mircea Andrei, clasa a XII-a A

***Educația** este ceea ce primește un copil, de când se naște, și ceea ce ne definește ca oameni, reprezentând cea mai importantă valoare pe care o avem.*

Ștefaroii Octavia, clasa a XII-a A

***Libertate:** posibilitatea de a face propriile alegeri și de a avea propriile convingeri.*

Balea Alexandru, clasa a XII-a A

***Familia** reprezintă oamenii care te iubesc, te acceptă și nu te judecă.*

Chiorean Bianca, clasa a XII-a A

***Educația** semnifică modul în care abordăm diferitele situații care ne ies în cale zi de zi.*

Teocan Vlad, clasa a XII-a A

Educație: procesul prin care o persoană este învățată să aleagă ce e bine și ce e rău în funcție de situația în care se află.

Drăgan Alex, clasa a XII-a A

Familia: persoanele care sunt mereu lângă tine, indiferent de situația în care te afli.

Condor Mara, clasa a XII-a A

Educația este calitatea pe care o dobândim pe tot parcursul vieții, în familie și la școală, este de asemenea comportamentul nostru față de cei din jur.

Petrușel Diana- Mădălina, clasa a XII-a A

Familia este un concept pueril.

Fidelitatea este o minciună care poate dura mult sau puțin.

Burcă Dragoș, clasa a XII-a A

Familia reprezintă pentru mine părinții mei, oamenii în care am cea mai mare încredere și pe care mă pot baza oricând.

Tăuțan Iulia, clasa a XII-a A

Familia este cea mai valoroasă. Pentru mine familia o reprezintă părinții și frații. Pentru ei aș face orice indiferent dacă îmi stă în putință sau nu.

Buna Eunicia, clasa a XII-a A

Libertatea este o tiară așezată pe capul fiecăruia. Depinde de tine dacă o porți ereditar ca un rege sau ca un cerșetor, care a găsit-o din întâmplare.

Badiu Ana-Maria, clasa a XII-a B

Dreptatea este conceptul moral după care ne ghidăm în viață și datorită căruia putem să ne diferențiem de ceilalți, alegând să urmăm calea cea bună spre o existență înconjurată de adevăr.

Bâlc Bianca Ionela, clasa a XII-a B

Liberarea este descătușarea de sub lanțurile prejudecăților.

Corchiș Ancuța, clasa a XII-a B

Adevărul este un concept care stă la baza încrederii.

Cristea Andreea, clasa a XII-a B

Libertatea reprezintă momentul despărțirii de monotonie și doctrină, respectiv aplicarea spontană și incontrollată a tuturor acțiunilor.

Cristea Andrei, clasa a XII-a B

Adevărul este un concept abstract și nu vine niciodată gol goluț: el are pudoarea de a-și purta cămașa numită diplomație atunci când se află în mintea persoanelor care doresc să-l comunice în exterior.

Domnița Malvina, clasa a XII-a B

Libertatea, accesul de a adopta propriile convingeri din perspectiva ta, fără influență exterioară.

Maier Casandra Maria, clasa a XII-a B

Adevarul este cea mai mare minciună.

Miluț Aida, clasa a XII-a B

Libertatea constă în expresia voinței proprii, nemărginită, de sectoarele vieții contemporane.

Pop Bianca Cezara, clasa a XII-a B

Dreptatea este o virtute morală, care constă în faptul de a da fiecăruia ce este al său, în a respecta drepturile altuia.

Popa Andreea, clasa a XII-a B

Dreptatea este cel mai relativ concept al lumii în care trăim.

Șandor Marciana, clasa a XII-a B

Libertate înseamnă puterea de a lua în propriile mâini viața.

Tătaru Alexandra, clasa a XII-a B

Adevărul este spectrul nuanțelor dintre alb și negru; unul dintre cele mai idealizate și temute concepte.

Toader Ioana, clasa a XII-a B

Libertatea înseamnă posibilitatea de a acționa după propria voință sau dorință.

Anonim, clasa a XII-a C

Înțelepciunea începe atunci când realizăm că avem nevoie de ajutor și nu ne sfiim să îl cerem.

Rădac Diana, clasa a XII-a C

Educația este modalitatea, prin care omul acumulează informații și învață cum să se comporte într-o societate.

Vrînceanu Alexa, clasa a XII-a C

Înțelepciunea se axează pe principii universale, întâlnite la tot mai puține persoane cu capacitatea de a gândi și a înțelege lucrurile.

Buți Răvan, clasa a XII-a C

Educația este modul în care un individ se comportă, acționează, reacționează și gândește în diferite situații, banale sau mai puțin banale.

Nesteriuc Ioana, clasa a XII-a C

Înțelepciunea semnifică capacitatea de a înțelege lucrurile foarte rapid.

Anonim, clasa a XII-a C

ELEVII BARIȚIȘTI RECOMPENSAȚI DE ASOCIAȚIA PĂRINȚILOR

DR. HORAȚIU POPA-BOTA
DIRECTOR ADJUNCT

Asociația Colegiul Național „George Barițiu” Cluj-Napoca, legal constituită de părinții și absolvenții colegiului, a demarat un proiect destinat elevilor care fac cinste școlii.

În ce constă acesta?

Foarte pe scurt, domnii Păunescu Mihai și Vaida Marius au depus documentația necesară pentru închirierea unui culoar de înot la bazinul olimpic, administrat de Universitatea Tehnică Cluj-Napoca pentru ca elevii cu rezultate la activitățile școlare dar și extrașcolare să aibă acces gratuit.

Când?

În fiecare zi de joi, între orele 19-20.

Cum?

Înscriindu-se la doamna profesoară de sport Martinovici Mona, cea care întocmește săptămânal tabelul cu elevii ce este apoi avizat de către direcțiune.

Unde?

La bazinul olimpic de pe Splaiul Independenței administrat de Universitatea Tehnică Cluj-Napoca.

Pentru elevii care încă nu știu să înoate, reprezentanții asociației au pregătit de asemenea o surpriză frumoasă, aceștia putând participa la cursuri de inițiere pentru înot la un preț simbolic.

Felicitări Asociației Colegiul George Barițiu Cluj-Napoca!

Vă mulțumim!

CUPRINS

PROFILUL PROFESORULUI ÎN SISTEMUL ACTUAL DE ÎNVĂȚĂMÂNT...

ARHITECTURA SILABELOR

PRACTICA PEDAGOGICĂ LA COLEGIUL NAȚIONAL „GEORGE BARIȚIU”

AMINTIRI DIN COPILĂRIE

BIBLIOTECA BARIȚIȘTILOR

FROM “GEORGE BARITIU”, CLUJ-NAPOCA TO THE UNIVERSITY OF GREENWICH, LONDON

ȘTIINȚA... ALTFEL

MATEMATICĂ, PUNTE CĂTRE NONVIOLENȚĂ

MATEMATICĂ ÎN LIMBAJUL NONVIOLENȚEI

EXPERIENȚE LITERARE ȘI ARTISTICE

SĂ FIU NARATOR

PENSIERI SU SAN FRANCESCO

THE SUNNY DISASTER

INOCENTE

EXPERIENȚE POETICE SIMBOLISTE

RECREAȚIA VIRTUALĂ

CLUJUL VAZUT PRIN OCHII UNUI NOU VENIT

VIOLENȚA ÎN SPORT

CONVINGERI... LA SFÂRȘIT DE LICEU, GENERAȚIA 2016-2017

INTERFERENȚE
ale
GÂNDURILOR, AMINTIRILOR ȘI
CONVINGERILOR
PROMOȚIILOR DE ABSOLVENȚI BARIȚIȘTI

PROMOȚIA 2017

FLORENTINA OLTEAN
Bibliotecar

O carte este un dar, pe care îl poți deschide iar și iar

Pe parcursul anilor de liceu 2013-2017, din 15 septembrie și până în prezent, fondul bibliotecii a fost întrebuințat cu asiduitate de următorii elevi, viitori absolvenți:

CLASA A XII-a A

DIRIGINTE: prof. BUTYKA DANIELA

NR.

CRT. NUMELE ȘI PRENUMELE

1	AMBRĂUȘ LORIANA SERENA
2	BÂTEA ANCA IOANA
3	BURCĂ DRAGOȘ
4	BUNA EUNICIA IONELA
5	BĂGĂCEAN VASILE-DAN
6	BOLBOACĂ IOANA-MARIA
7	BACIU LOREDANA ANDREEA
8	BALEA ALEXANDRU SIMION
9	BONDA TUDOR MIHAI
10	BĂLAN MIRCEA ANDREI
11	BORSAI MIHAI
12	COMAN VLAD PAUL
13	CONDOR MARA
14	CRĂCIUN ALEXANDRA

- 15 CIUPAC VITALIE
- 16 CHIOREAN BIANCA ANDREEA
- 17 DONEA BOGDAN
- 18 DEAC BEATRICE ADINA
- 19 DRĂGAN ALEX DAN
- 20 FENEȘAN MIHAI
- 21 GIURGIU SEBASTIAN MIRCEA
- 22 LUJERDEAN MARIA ALEXANDRA
- 23 MOCEAN MADALINA
- 24 NEGRU ANDREEA
- 25 OLAR TUDOR
- 26 POP SORIN
- 27 PETRUȘEL DIANA MĂDĂLINA
- 28 RANGA RAUL
- 29 RARĂU SERGIU
- 30 RUS VALENTIN-ADRIAN
- 31 SFIRLEA RALUCA
- 32 SFIRLEA ALINA
- 33 ȘTEFĂROI ADINA
- 34 ȘTEFĂROI OCTAVIA
- 35 TEOCAN FLAVIU-VLAD
- 36 TĂUȚAN IULIA ELIZA
- 37 VOAIDEȘ TRAIAN-IONUȚ

CLASA A XII-a B

DIRIGINTE: prof. ILIȘIU MONICA

NR.

CRT. NUMELE ȘI PRENUMELE

- 1 ABRUDAN MARIA ELENA
- 2 BADIU ANA-MARIA
- 3 BÂLC BIANCA IONELA
- 4 BUSTAN TEODORA ADRIANA
- 5 CĂPUȘAN ELIZA CRISTINA
- 6 CIUREAN CARINA
- 7 CIUREAN MĂDĂLINA
- 8 CORNEA ANDRA - PAULA
- 9 CRISTEA ANDREI
- 10 CRISTEA ANDREEA
- 11 CORCHIȘ MIHAELA ANCUȚA
- 12 DOMNIȚA MALVINA-LUISA

- 13 HIDEG LARISA IOANA
- 14 HORVATH ANDREEA
- 15 IELCEAN BOGDAN SEBASTIAN
- 16 MIHUȚ AIDA
- 17 MUREȘAN ALEX-ADRIAN
- 18 MAIER CASANDRA MARIA
- 19 PAȘCALĂU ȘTEFANIA IOANA
- 20 POPA ANDREEA LARISA
- 21 PURCEL CORINA MIHAELA
- 22 POP BIANCA CEZARA
- 23 POP ANDREEA IOANA
- 24 SOPON VIOLETA
- 25 SĂLĂGEAN DRAGOȘ MIHAI
- 26 SANDOR MARCIANA RALUCA
- 27 TERC VLAD ADRIAN
- 28 TIMIȘ ANA MARIA
- 29 TOȘA ALINA BIANCA
- 30 TĂTARU GABRIELA ALEXANDRA
- 31 TOADER IOANA MARTA
- 32 TRIF ALIN PAUL
- 33 VASC SORINA DIANA

CLASA A XII-a C

DIRIGINTE: prof. ANDRONIC LUCIANA

NR.

CRT. NUMELE ȘI PRENUMELE

- 1 AVRAM DIANA CORALIA
- 2 ADĂMUȚĂ LEONARD
- 3 BIASIOLI MICHELE
- 4 BUȚI RĂZVAN
- 5 CRISTEA PAUL IONUT
- 6 CALDERONE AMBRA
- 7 CHERECHEȘ ALEXANDRU BOGDAN
- 8 CUC ANAMARIA
- 9 DOMOKOS IULIA
- 10 HAIDĂU IONELA RALUCA
- 11 IRIMIEȘ VLAD ALEXANDRU
- 12 IVĂNUȘCĂ ALEXANDRU
- 13 JIMAN ROXANA ELENA
- 14 LĂCĂTUȘ ADRIANA MARIA

- 15 LEMNE CRISTIAN
- 16 LEȘAN RAUL ANTONIO
- 17 MĂNESCU ISABELA GIORGIANA
- 18 NESTERIUC IOANA TEODORA
- 19 POP ANDREEA CRISTINA
- 20 POP LARISA MALICA
- 21 POP DIANA DENISA
- 22 RĂDAC DIANA CORINA
- 23 ROPOTEAN ALEXANDRA
- 24 SECHEL ABRUDAN THEODOR
- 25 TUȘINEAN GABRIEL ALIN
- 26 VRINCEANU ALEXA
- 27 VODĂ CARINA

